

கவிதாசுரன்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

செப்டம்பர், 1992
விலை ரூ. 3.

நாற்று

மிதமிஞ்சிய செல்வமும் மிதமிஞ்சிய வறுமையும் ஒரு வனின் மனத்தையே அரித்துடும் பெரிய புழுக்கள். எவனொருவன் தேவைகளும், அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு மட்டுமேயான வாய்ப்புகளும் பெற்று ஏழையாகவே இருக்கிறானோ, அவனுக்கே விட்டோடியாகச் சிந்திக்கும் மனமும் வாய்க்கிறது. அப்படிப்பட்டவனுக்கே வாழ்க்கையைப் பூரணமாகத் துய்க்கும் சந்தர்ப்பங்களும் வாய்க்கின்றன.

ஃ

மேதா விலாசம் என்பதே உண்மையைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதிலேதான் வெளிப்படுகிறது.

ஃ

மனிதர்கள் புத்திசாலிகளாய் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் இறைவன் அவர்களுக்கு அறிவைப் படைத்திருக்கிறான். ஆனால் அவர்களோ, அந்த அறிவைப் புறக்கணித்துவிட்டு, ஆண்டவனிடம் வரங்களைக் கேட்டே நின்றுவிடுகின்றனர். உண்மையில் அவர்கள் மன்னிப்பை யாசிக்க வேண்டியவர்களே.

ஃ

நாணல் எதற்காக நடுங்குகிறது? வெள்ளத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்கத்தானே தவிர, வெள்ளத்தோடு அடித்துச் செல்லப்பட அல்ல. அதைப் போல நீயும் நடுங்கு. நிமிர்ந்து நிற்க நடுங்கு; பணிந்துபோக அல்ல; ஒடிந்து விழ அல்ல.

ஃ

கோழை மதிக்கிறான் என்பதற்காக ஒருவன் சேலை கட்டிக்கொண்டார் வாழ்வான்? மதிப்பு என்பதே மதிக்கிறவன், மதிக்கப்படுகிறவன் ஆகிய இருவரின் தரத்தையும் பொறுத்தது.

ஃ

கவிதாசரண்

தமிழில்படைப்பிலக்கியமாதஇதழ்

ஜூலை, 1992

மாதத்தின் முதல் வாரத்தில்
வெளிவருகிறது.

தனி இதழ் விலை ரூ. 3.

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 36.

சந்தாவை M.O செய்க.

மனித நேயம் வளர்க்கும் இலக்கியத் தெளிவின் ஊற்றுக்கண்.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும்
தகவல் தொடர்புகளுக்கு:
ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்
சென்னை-600 019.

திறனாய்வுக்குப் புதிய நூல்கள்
மட்டுமே ஏற்கப்படுகின்றன.

இதழை **580, T.H.Road**, சென்னை-21இலிருந்து வெளியிடுபவரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண். ஆல்வெல்பிரஸ், **31, T.K.S.** நகர் சென்னை-19இல் அச்சிடுபவர்: திருமதி கவிதாசரண்.

படைப்பாளர்களே தங்கள்
படைப்புகளுக்குப் பொறுப்பேற்றுகிறார்கள்.

வெளியிடுவதற்கு ஏற்கப்பட்ட
வற்றைத் திருத்தவும் சுருக்கவும்
ஆசிரியருக்கு உரிமை யுண்டு.

இதழ் பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடுகளும் இதழுக்கான உங்கள் சந்தாவும் உங்கள் இலக்கிய வேட்கையின் வெளிப்பாடுகளாகட்டும். செயல்படுக.

“

”

நீ பூவாய் இருந்தால், காற்றால் பாதிக்கப் படுவாய்; பொன்னாய் இருந்தால், கனலால் பாதிக்கப் படுவாய்; கல்லாய் இருந்தால், உளியால் பாதிக்கப் படுவாய்; கனலாய் இருந்தால், புனலால் பாதிக்கப் படுவாய்; மரமாய் இருந்தால் வாளாலும், மலையாய் இருந்தால் வெடியாலும் பாதிக்கப் படுவாய். பாலையாய் இருந்தால் கூடச் சூறையால் பாதிக்கப் படுவாய். ஆனால், பாழாய் இருந்தாலோ, பாதிப்பு உனக்கில்லை என்பதோடு, நீயே பாதிப்பாகிவிடுகிறாய். பாழும் பரிபூரணமும் பூஜ்ஜியத்தின் இரு பக்கங்கள். ஆகவே, பாதிப்பதும் பாதிக்கப் படுவதும், நீ எதுவாய் இருக்கிறாய் என்பதைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

கரையிரண்டும் போட்டுக்கொண்டா
நதிவிரைந்து வருகிறது?
கதை மகிழ்ந்து கேட்டுக் கொண்டா
விதியின் கரம் நீள்கிறது?

உரை யெழுதிவைத்துக் கொண்டா
கவிதை உருவாகிறது?
உடல்வனப்பில் மோகங் கொண்டா
உயிர் தயங்கி நிற்கிறது?

சருகை வரம் கேட்டுக் கொண்டா
தளிர் கிளையில் பூக்கிறது?
சமுத்திரத்தை வெட்டிக் கொண்டா
மழை இறங்கி வருகிறது?

தருணமொன்று கணித்துக் கொண்டா
தாய் வயிறு திறக்கிறது?
சாவும் அதேபோல் வருமே
சாதனையின் பாதை எங்கே?

மின்னல் விலை பேசிக்கொண்டு
முகில் உழுது வேர்ப்பதில்லை.
மேளம் கொட்டி ஆர்ப்பரித்துக்
காலம் வந்து நீள்வதில்லை.

முன்னவரைக் கேட்டுக் கொண்டு
மூச்சுவிடப் பயில்வதில்லை.
முட்டுதற்குக் கற்றுக் கொண்டு
கொம்பு வந்து முளைப்பதில்லை.

தன்னலத்தின் கண்ணியிலே
தட்டுக்கெட்டுச் சிக்கிக்கொண்டு,
தடம் கிடைத்தால் நடப்பதென்றுத்
தயங்கி நிற்கும் மானிடனே!

என்னுடைமை என்னுரிமை
என்றடிமைப் பட்டு விட்டால்
ஏழ்பிறப்பும் மீட்சியில்லை;
எழுத்திரு! கைவீசி நட!

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

மலர் ஒன்று

ஜூலை, 1992

இதழ் ஒன்பது

பூ மணக் காடு

பூமணக் காடாகும் நாள்—வறுமை
பொய்த்திட உலகெங்கும் வழிகோலும் பொன்னாள்.

சந்தனம் சேறாக, நம்பிக்கை பாழாக
நொந்திங்கு மடிவோரை வந்தனை செய்யும் நாள். —பூ

உல்லாச வாழ்வு பனிமலைக் கோடு.
உதித்திடும் பரிதிமுன் சமவெளிக் காடு.
கல்லையும் மண்ணையும் தின்றிடும் நாடு
கயமையைப் பழிவாங்கும் பாசறை வீடு. —பூ

தில்லையம் பலத்தாடும் தெய்வம்—தூக்கிய
திருவடி நிலம்சேர்ப்பின் அழியாதிவ் வுலகம்.
இல்லையென் றழுதேங்கி நடமாடும் ஏழை
இதயம்வைத் தால்உலகம் பிடிசாம்ப லாகும். —பூ

விவாத சிந்தனை

தமிழுண்ணிகள்

/கவிதாசரண்/

ஏப்ரல் இதழ் தொடர்ச்சி

—இது ஒரு தொடர்—

அம்மாவின் நினைவில் முற்றுமாகக் கரைந்து போன என்னை ஒன்று திரட்டி. இயல்பு நிலைக்கு எடுத்து நிறுத்திக் கொள்ள வெகு நேரம் பிடித்தது.

மெல்ல மெல்ல என்னை ஒரு நிதானத்துக்குக் கொண்டு வந்து, ஒரு மெல்லிய புன்னகையோடு நண்பரைப் பார்த்தேன்.

அந்தக் கணத்திற்காகவே காத்திருந்தவர் போல நண்பர் என் இரு கைகளையும் அழுத்தமாகப் பற்றிக்கொண்டு, "இன்றைக்கு இத்தோடு நிறுத்திக் கொள்வோம், நண்பரே," என்றார்.

"சரி," என்றேன்.

ஒற்றைச் சொல்லில் தம் கோரிக்கை அங்கீகரிக்கப்பட்டதே ஓர் ஆற்றாமையாய் அவரை உறுத்தியிருக்க வேண்டும். நிறங்கிளர்ந்த அவர் முகத்தின் சிலிர்ப்பும் கண்களின் பளபளப்பும் மேலும் சில சொற்களை யாசித்தன போல அவர் பேசினார்.

"அம்மா சொன்ன பேச்சின் இலக்கணத்தை நான் முழுமையாக ஜீரணித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன், நண்பரே. எத்தனை சுவாதீனமாகச் சொல்லி விட்டார்கள்! 'நாம விடுற மூச்சு அசுத்தப் படுத்தற காத்தை நம்ம பேச்சு சுத்தப்படுத்தணும்; அதுக்குத் தான் பேச்சு.' இதுவே ஒரு மேன்மையான கவிதை.

"செய்திப் பரிமாற்றத்தில் சொற்களின் பங்களிப்பு கால் பகுதிதான். மீதி முக்கால் பகுதியும் பேசுகிறவரின் குரலும் தொனியும், கண்ணின் வீச்சும், உதட்டின் சுளிப்பும், உடலின் அசைவும், இயக்கத்தின் தாக்கமும் அல்லவா! இவையே செய்திப் பரிமாற்றத்தின் மூலச்சாதனங்கள். மனித வரலாற்றில் மிகச் சமீப காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பரிமாற்றச் சாதனம்தான் சொற்கள். ஆனால் இந்தச் சொற்கள் பிறந்தவுடனே, படிப்படியாக நாம் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்குப் பதிலாக பொய்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டோம். உதட்டில் சொற்களைக் காவல் வைத்து, மனத்தில் வஞ்சத்தை

விதைத்து, நம்பிக்கைத் துரோகத்தை அறுவடை செய்யக் கற்றுக் கொண்டு விட்டோம். நம்மைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகப் படைக்கப்பட்ட சொற்கள் இப்போது நாம் ஒளிந்து கொள்வதற்காகவே பயன்படுகின்றன. காரணம், செய்திப் பரிமாற்றத்திற்கான சொற்கள் அனுமானப் பரிவர்த்தனையாகிப் போன எழுத்துகளாய் வியாபகம் கொண்டு, செய்திகளை அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்த மூலச்சாதனங்களான தொனிக்குறிப்பு மொழியை 'ஒன்றுமில்லை' என்று ஆக்கி விட்டதுதான். இப்போது பேச்சைப் போல ஒரு குப்பை இந்த வையத்தில் வேறொன்றில்லை.

"இப்படிப்பட்ட ஓர் அவலச் சூழலில் 'நாம விடுற மூச்சு அசுத்தப் படுத்தற காத்தை நம்ம பேச்சு சுத்தப் படுத்தணும். அதுக்குத்தான் பேச்சு,' என்று ஓர் அன்னை இலக்கணம் வகுப்ப தென்றால், அந்தக் கருணைக்கு 'அன்னை' என்பதைவிடவும் வேறொரு சொல்லால் பெருமை வருமோ!

"நண்பரே, நாம் இன்னொரு நாள் பேசுவோம். இனிமேல் பேசுவதை, அசுத்தமாய் வெளிவிடும் மூச்சுக் காற்றைச் சுத்தப் படுத்தும் விதமாகவே பேசுவோமே. அது எளிதில்லை என்றாலும்கூட முயன்று பார்க்கலாமே. முதற் படியாகக் கொஞ்ச நாள் யோசிக்கலாமே."

ஃ ஃ ஃ ஃ

நண்பரும் நானும், 'தமிழ் பற்றிய' எங்கள் கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கென்றே மீண்டும் சந்தித்து, முன்னர் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர மேலும் இரண்டு மாதங்களாயின. இந்த இடைவெளி, எங்கள் ஆதங்கங்களை யெல்லாம் தரம் பிரித்து, சலித்தெடுத்து, சரி பார்த்து, வரிசைப் படுத்தி, பட்டியலிட்டு, காரணங்களை அனுமானிக்கவும் சாய்மான மின்றி யோசித்துப் பார்க்கவும் வகை செய்ததாகப் பட்டது.

நண்பர் பேச்சைத் தொடங்கும் முன்னரே ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவு படுத்தி விட்டார்.

"தமிழைத் தளமாகக் கொண்டு உங்களுக்குப் பல கேள்விகள் இருப்பதாலும், தமிழாசிரியன் என்பதால் அவற்றுக்கு நானே இலக்காக வேண்டும் என்பது போலும், கட்சி கட்டிக் கொண்டு விவாதிப்பது மெய் பேசப் பயன்படாது, நண்பரே. ஒப்புக்கென்று அணி திரண்டு பிரிந்து, வார்த்தையை வெறும் சத்தமாகவே ஒலிபெயர்த்து, மொழியை மலினப் படுத்துவதையே ஒரு வக்கிரமான பொழுதுபோக்காய்ப் பிழைப்பு நடத்தும் பட்டிமன்றப் பேச்சாளர்களல்ல நாம். தமிழின் மைந்தர்கள் என்ற வகையில் உங்களுக்குப் போலவே எனக்கும் பல ஆதங்கங்கள் உண்டு. அவற்றை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி கிடைக்கும்," என்று பேசத் தொடங்கினார்.

“ஒருத்தருகொருத்தர் உடன்படும் விஷயங்களில் ஆழமாய்த் துருவுவதும். முரண்படும் விஷயங்களில் ஆதரவாய் அணுகுவதும் உங்கள் இயல்பு என்பது எனக்குத் தெரியும் எனவே நமக்குள் சம்பிரதாயங்கள் வேண்டாமே,” என்றேன்.

“நல்லது. பெரும்பாலான தமிழாசிரியர்களின் பிரதிநிதியாக என்னை முன்னிறுத்திக் கொள்வதில் எனக்கொன்றும் ஆட்சேபனை இல்லை. அவர்களிலிருந்து வேறுபட்டு நான் நானாகவே உணரும் விஷயங்களை உங்களுக்கு முன்கூட்டியே சொல்லி விடுகிறேன். பொதுவில் அணுகும்போது, முதலில் நான் ஒரு தமிழாசிரியன். தமிழுக்கு ஆசிரியனால் இந்த விதமான எதிர்பார்ப்பினாலேயே நீங்கள் தமிழாசிரியர்களைப் பற்றி நிறையவே வருத்தங்களை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். உண்மையைச் சொல்வதானால், பிழைப்புக்காக மொழியாசிரியராய் அவதாரம் எடுத்தது தவிர நாங்கள் செய்த பாவம் ஒன்றுமில்லை. பிழைப்பையும் மீறி நாங்கள் ‘தமிழாகவே’ ஆகிவிட வேண்டும் என்பது ஆதீதமான எதிர்பார்ப்பு. அப்படியும் ஆகிவிடாமல் இருக்கத்தான் எத்தனை இடைஞ்சல்கள்! மேலாதிக்கங்கள்! ஓரங்கூட்டல்கள்! கீழ்ப்பார்வைகள்!”

நான் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் திடீரென்று “தமிழாசிரியராகவும் தமிழாகவும் ஆக உங்களுக்கு வாய்ப்பு வந்தபோது, பிழைப்பு கருதி நீங்கள் அந்த வாய்ப்பை ஒதுக்கிவிடவில்லையா?” என்று நண்பர் கேட்டதும் நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். ஆனால், உண்மையும் அதுதான்!

பட்டப்படிப்பில் கணிதம் எடுத்துப் படிக்க, சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தேன். எனக்கு இடம் மறுக்கப்பட்டது சோர்ந்து போய் வெளியேறி, ‘என்ன செய்வது’ என்று தெரியாமல் திகைப்புற்று, பூந்தமல்லி நெடுஞ்சாலையில் ஒரு மரநிழலில் ஒதுங்கிய போது, எதிரே டாக்டர் மு.வ. அவர்கள் வருவதைக் கண்டேன். நான் பள்ளி மாணவனாயிருந்த போதே அவருக்கொரு கட்டுரை எழுதியனுப்பி, அவர்தம் கருத்தையும் வாழ்த்தையும் கோரியிருந்தேன். சில நாட்களில் அவர் கைப்பட எழுதிய அஞ்சலட்டை எனக்கு வந்தது. அஞ்சலட்டை முழுதும் தம் கருத்தை எழுதி, முடிவில் ‘நல்ல சிந்தனை. நல்ல எழுத்து. உன் முயற்சி வளர்க! வாழ்க!’ என்று வாழ்த்தியிருந்தார். கடிதத்தில் அவர் தெரிந்த உயரமும் நேரில் அவர் தென்பட்ட உயரமும் ஒன்றாகவே இருக்கக் கண்டேன். நான் அவரை வணங்கி, கட்டுரை உறவைச் சொல்லி என்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டேன். என்னிலிருந்து இடைவெளியில்லாமல் இயல்பாய்த் தம்மை இருத்திக்கொண்டார். கல்லூரியில் எனக்கு இடம் கிடைக்காதது பற்றிச் சொன்னேன். அவர் மறுமொழியாக ‘தமிழ் ஆனர்ஸ் கோர்ஸ் சேர விருப்பமானால்

சொல். இந்தக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கொள்ளலாம்,' என்றார். நான் சற்றுத் தயக்கத்தோடு, 'நான் ஏழை மாணவன். படித்து முடித்தவுடன் வேலை தேடிக்கொண்டு, அம்மாவுக்கு ஆதரவாய் இருக்கவேண்டும். அதற்காகத்தான் கணக்கு எடுக்க விரும்புகிறேன். தமிழ் படித்தால் உடனே வேலை கிடைக்கும் என்று தாங்கள் நம்பிக்கை கொடுத்தால் சேர்ந்து கொள்கிறேன்,' என்றேன். 'நடைமுறையில் உன் பார்வையே சரி. உனக்கு உதவக் கூடியவர் தியாகராயர் கல்லூரி முதல்வர் ம. கி. சண்முகம் அவர்கள்தான். அங்கு போய்ச் சேர்' என்று கைகாட்டிவிட்டார். அதையே நண்பர் இப்போது சிறிதும் எதிர்பாராத விதமாய் விவாதப் பொருளாக்கி விட்டார்.

நண்பரைச் சற்று சங்கடத்தோடு பார்த்து, "நீங்கள் சொல்வது சரிதான். ஆனால், நான் என்றைக்கும் தமிழ் மகனாகத்தான் இருக்கிறேன். வைராக்கியமாகவே இருக்கிறேன். உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்கிறேன். தமிழாசிரியர்களில் பலர் இன்றும் கூட, அல்லது இன்னும் கூட ஆங்கிலத்தில்தான் கையெழுத்துப் போடுகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியும் என்று காட்டிக்கொள்ளும் அவசியம் நேர்ந்திருக்கலாம். உணர்வைப் பாதிக்கும் விஷயம் இது. நான் ஒன்பதாவது படித்த காலம் முதல் என் கையெழுத்தைத் தமிழில்தான் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய செயலை ஒழுக்க மீறலாகக் கருதிய தலைமையாசிரியர் எஸ்.எஸ். எல். சி. புத்தகத்தில் 'ஆங்கிலத்தில்தான் கையெழுத்துப் போடவேண்டும்' என்று மிரட்டினார். நான் பணிவாக 'தமிழில் கையெழுத்துப் போடக் கூடாது என்று விதிமுறை இருந்தால், நான் போடவில்லை, சார்,' என்று சொல்லியதோடு தமிழில் போட்டுவிட்டு வந்தேன். அந்த ஒரு குற்றத்துக்காக அடுத்த மூன்று ஆண்டுகள், ஒரு மாணவனுக்குரிய சிறு சிறு சுதந்திரங்களைக் கூட நான் இழந்துவிட்டு மெத்தப் பணிவுடைய சிறுவனாக நடந்துகொள்ள வேண்டியதாயிற்று. காரணம் என்னை அடங்காப் பிடாரியாகக் கருதி, எந்தச் சின்ன தவறுக்கும் கடுமையாகத் தண்டிக்கத் தலைமையாசிரியர் கண் கொத்திப் பாம்பாகக் காத்திருப்பது போல நான் பயந்ததுதான். தமிழுக்கு எப்போதும் நான் ஓர் ஒருமையுள்ள மாணவனாகத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்," என்றேன்.

"உங்களால் அப்படி இருக்க முடிவதற்குக் காரணம் தமிழை உங்கள் பிழைப்பாய்த் தேர்ந்து கொள்ளாததுதான். என்பதையும் நீங்கள் உணரவேண்டும். நாங்கள் அப்படித் தேர்ந்து கொண்டோம். அதன் காரணமாகவே, வேறெந்தத் துறைக்கும் அநகதையிலலாதவர்களாய் இந்தத் துறைக்கு வந்ததாகக் கருதப்படும் சிறுமைக்கு ஆளாகி நிற்கிறோம். இந்த நாட்டில் அரசாங்கக் கூலிக்கு மாரடிக்கிற எவன்தான் பொறுப்புணர்ந்து

செயல் படுகிறான்? ஆனால் நாங்கள் முற்றும் உதாசீனத்திற் காளாகிவிடக் கூடாதே என்னும் கவலையோடு பொறுப்புள்ள வர்களாகவே நடந்து கொள்கிறோம். எங்களோடு பணியாற்றும் பிற துறை ஆசிரியர்கள் எல்லாரும் தமிழர்கள்தானே. ஆனால் அவர்கள் என்னவோ அரேபிய ஷேக்குகள் போலவும், நாங்கள் கஞ்சிக்கில்லாமல் கழுத்தை நீட்ட வந்த அடிமைச் சிறுமிகள் போலவும் ஒரு மேலாண்மைகைக் கற்பித்துக் கொண்டு கீழ்ப் பார்வை பார்க்கிறார்களே. அது தமிழை அவர்கள் பார்க்கிற கீழ்ப்பார்வை யல்லவா?

“இப்படிப்பட்டதொரு அறிவீனமான மதிப்பீட்டிலிருந்து எங்களை நாங்கள் எடுத்து நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டாமா? நிறுத்திக் கொண்டோம். தமிழ் வெறும் அரசியல் ஆயுதமாக எடுத்தாளப் பட்டதுகூட எங்களின் நியாயமான உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ள அனுகூலமாய் அமைந்தது. நாங்கள் அதைப் பற்றிக்கொண்டோம். இன்றைக்கு நாங்கள் சட்டப் படி, மற்ற துறை ஆசிரியர்களைப் போலவே சம அந்தஸ்து பெற்றவர்கள். எங்கள் இயக்கத்தின் சாதனை இது. அடிப்படையில், தொழில் செய்கிறவர்கள் எந்தத்துறையிலிருந்தாலும் அவர்கள் இயக்கம் நடத்துவது தங்கள் பணி சம்பந்தப்பட்ட, பாதுகாப்பு, உரிமைகள், சலுகைகள் வசதிகள், மேம்பாடுகள் பற்றிய விஷயங்களுக்காகத்தான். இதில் நாங்கள் மட்டும் எப்படி விதிவிலக்காயிருக்க முடியும்?”

“தர்க்கப்படி நீங்கள் சொல்வது சரிதான். ஆனால், நீங்கள் விதிவிலக்காயிருக்கலாம் இல்லையா? அது உங்கள் கடமை இல்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“எப்படி என்று சொல்லுங்கள்.”

“வளர்ந்து வரும் அறிவியல் அணுகுமுறையைக் கொண்டு எல்லாத் துறையினருக்கும்—ஆசிரியர்கள், தொழிலாளர்கள்— அனைவருக்கும் அவ்வப்போது மறுபயிற்சிகள் நடத்தப் படுகின்றன. புதிய வளர்ச்சிகள், மேம்பாடுகள் பற்றிக் கலந்துரையாடலும் பயிற்சியும் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. இதற்கு ஆங்கில மொழி ஆசிரியர்களும் விதிவிலக்கல்லர். தொழிலாளர்களும், மொழியாளர்களும்— அவர்களெல்லாம் வளர்ச்சியை உள் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் நீங்கள்? மொழிக்கு வளர்ச்சி உண்டு என்பதையே அங்கீகரிக்க மறுப்பவர்கள். உங்களுக்கு மட்டும் மறுபயிற்சி இல்லை. திட்டமிட வேண்டிய கல்வித் துறைக்கும் இதில் ஒரு தெளிவில்லை; அல்லது விழிப்பில்லை. உங்களுக்கும் அது தேவை என்று படவில்லை. வளர் தமிழின் நடைமுறைக் கல்விக்கான முதல் முடக்கம் இங்கேதான்.”

நண்பர் யோசனையோடு என் முகத்தைப் பார்த்தார்.

பரிணமித்து வரும் கவிதை யியல்

நெல்லை சு.முத்து

“கலையில் அர்த்தத்தைக் காண்பது என்பதே ஒரு அர்த்தமற்ற செய்கை. ஏனென்றால் கலையில் அர்த்தம் விளைவதே ஒருவித பிரமை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். உருவம் உருவாகும் அளவிற்குத்தான் இங்கு அர்த்தமும் உருவாகிறது என்று சொல்ல வேண்டும். இருந்தாலும் அர்த்தத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு அதை உருவாக மாற்றும் ஒரு முயற்சி ஒரு அரிய சாதனை என்றுதான் கூறவேண்டும்.” கவிதையைப் பற்றிப் பார்க்கிற பொழுது அர்த்தம் என்பதே இரண்டாம் பக்ஷம்—‘அப்பிரதானம்’ என்பார் நகுலன் (கணையாழி, செப்டெம்பர் 1968).

‘கவிதையின் உருவம்’ பற்றிக் குறிப்பிடும் ஞானக்கூத்தன், “வெறும் செய்தியே கவிதையாகிவிடாது என்பதையும் கூறியாக வேண்டும். ஏனெனில் சில வெளிநாட்டு ஆசிரியர்கள் செய்தியின் உருவமே கவிதை

யின் உருவமும் ஆகும் எனக் கூறியுள்ளதாகக் கேள்வி. செய்தியின் உருவம் இயற்கை உருவம். ஆனால் கவிதையின் உருவம் கலையினால் கிடைக்கப் பெறுவது. செய்தியின் உருவம் போலவே கவிதையின் கலை உருவமும் ஒத்திசைந்து தோன்றும்போது கவிதை வெற்றி பெற்றதாகக் கூறலாம்.”

(கணையாழி, ஜனவரி 1991)

கடந்த கால் நூற்றாண்டாக மதிப்பீடுகளுக்கும் திறனாய்விற்கும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் கவிதையின் முக்கிய இரண்டு உறுப்புகளாகப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு வருவது கவிதையின் உருவம் என்கிற கலை வடிவமும், உள்ளடக்கம் என்கிற அர்த்தமும் செய்தியும் தாம்.

கவிதையின் உள்ளடக்கத் தினை வெளிப்படுத்துவதில் உத்திகள் மாறுபடலாம். முரண் உத்தி, உரையாடல் உத்தி, கடித உத்தி, அங்கத உத்தி எனப்படலாம். ஆயின் கலையம்சம் என்பது வெளிப்படுத்தப்படுவதில்லை. கணப்பொழுதில் வெளிப்படுவது.

கவிதை மனதால் எழுதப்படுவது அன்றி மூளையால் செய்யப்படுவது அல்ல என்பார்கள். முன்னது படைப்பு (Creation) என்கிற சிருஷ்டிகருமம். பின்னது தயாரிப்பு (Production) என்கிற செய்வினை.

இந்தக் ‘கவிதை எழுதுவது எப்படி என்று பள்ளிக்கூடம் வைத்துச் சொல்லித்தர முடியாது என்றாலும் சில அடிப்ப

டையான விஷயங்களைப் புதிதாக எழுத நினைக்கிறவர்கள் கற்றுக் கொள்ளலாம். முதலில் பழைய நூல்களைப் படித்து, பழைய இலக்கியத்தையும் பழைய கவிஞர்களையும் பரிசீலனை செய்து கொள்வது முதற்படி. இதுதான் அஸ்திவாரம். அடுத்ததாக, இதைப் போன்ற மரபிலான செய்திகளைப் படிக்கிற போது புதிதாக எழுதுபவன் அதோடு நின்று விடாமல் அதிலிருந்து நீட்சி செய்யக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மூன்றாவதாக, கவிதையில் கவித்துவத்தோடு அதற்கான உள்ளடக்கமும் இருந்தாக வேண்டும். இந்த உள்ளடக்கமும் வலுவானதாக அமைய வேண்டும். வெறும் கவித்துவம் மட்டும் போதாது. ஆனால் கவிதை எழுதுகிறவன் இந்தக் கவித்துவத்தைக் கைவிட்டு விடவும் கூடாது." (ஆனந்தவிசடன், இலவச இணைப்பு, 3-11-85) என்று 'கவிதைபற்றி' பாலா என்கிற ஆர். பாலச்சந்திரனிடம் கவிஞர் மீரா தம் உரையாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

செய்யுள் நடை:

கவிதை எழுதுவதற்கு தான் சார்ந்த சமுதாய, உலகச் சூழலே உள்ளுணர்வுத் தூண்டலாக அமைகிறது. சங்ககாலத் தமிழ்ப்புலவர்கள் தொட்டு இன்றைய ஹைகூ எழுத்தாளர்கள் வரை அனைவருக்கும் இது பொருந்தும்.

காலப்போக்கில் இதன் இலக்கியப் பண்பிற்குரிய பரி

ணாமங்கள் மாறி வந்ததேயன்றி கவித்துவம், கலை வடிவம் சிதைவுறவில்லை.

"தனிமனித வாழ்வின் அனுபவங்கள் கவிதைகளாயின. நிஃசர்ச்சிகளால் தாக்கப்பட்ட கவிஞன், தன் பாதிப்புகளைக் கட்டற்ற முறையில் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கினான். கவிதையின் உள்ளடக்கம் மாறத் தொடங்கியது. பாடுநெறியிலும வரம்புகள் மீறப்பட்டன" என்கிற தி. லீலாவதியின் திறனாய்வு ('ஒளவையார்', தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை-5, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1980) ஏற்புடைத்தாகிறது.

தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் (Lyrics) சங்கப் புலவனைப் பொறுத்தபட்டில் அக்காலப் பேச்சியலோடு ஒத்த நடைமுறை வழக்காகவே இருந்திருக்க வேண்டும். உரைநடை என்கிற இலக்கிய வடிவம் அன்றைக்கு வெகு அபூர்வம். "உரையிடை இட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்" என்கிற போதே அதன் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அர்த்தம் தேடி உணர்ந்தால், கவிதையின் உள்ளுணர்வுப் பரிணாம வளர்ச்சியும் புலப்படும். அந்நாளில் செய்யுள் வடிவே விஞ்சி நின்றிருக்கிறது.

தமிழில் நடைவழக்கு இரண்டே. ஒலி வடிவமான பேச்சு ஒன்று; வரி வடிவமான எழுத்து மற்றது. முதல்வகை வாய் மொழியையும், மற்றது கண் வழியையும் ஆதாரமாகக் கொண்டவை அவ்வளவே.

எழுத்து நடையினை உரை நடை, செய்யுள் நடை என வகுக்கலாம். உரைநடையில் கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் போன்ற இலக்கியத் துறைகள் இடம் பெறும். செய்யுள் நடையில் கவிதை, பா, பாட்டு, பாடல், பாசரம், காணம், காவியம் முதலியன அடங்கும்.

கவிதை என்கிற சொல்லாட்சியே பரிபாடல் என்கிற எட்டுத் தொகைச் சங்க நூலொன்றில் முதன் முதலாகத் தமிழில் கையாளப் பட்டுள்ளது. அன்றைய கவிதை செய்யுள் நடையில் பேச்சாகத் தானிருந்தது.

'மாசுஇல் பனுவல்
புலவர் புகழ்புல
நாவின புனைந்தநன்
கவிதை மாறாமை
மேனிப் பரந்து
விரைந்து, வினைநந்தத்
தாயிற்றே தண்அம் புனல்'

(6-7-10)

என்கிற வரிகளில் வையையில் வெள்ளம் பெருகினமை ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் பாட்டாக வருகின்றது. நாவினால் புனைந்தது கவிதை என்கிறார் இப்புலவர்

கவிதைத் தயாரிப்பு:

செய்யப்படுவதே செய்யுள். கவிதையும் செய்யப்படுவது தான். கவித்துவ உணர்வுப் பெருக்கில் வார்த்தைகளைக் கொட்டுகிற (பேச்சு அல்லது எழுத்து) வடிவம் சட்டுரையானாலும், சிறுகதையானாலும், நாவலானாலும் உள்ளிருவத்

தால் அந்த இலக்கியப் படைப்பினோடு ஒரு கலையம்சம் பிணைந்து விடுகின்றபோது "கவிதை" உருவாகிறது.

" 'செய்யுங்கவிதை', பராசக்தியாலே செய்யப்படுங்காண்" என்று பரடினான் கவிதையைத் தொழிலாசக் கொண்டு வாழ்ந்த மகாகவி பாரதி.

'படைப்பு'(Creation) என்பதற்கும் 'தயாரிப்பு' (Product ion) என்பதற்கும் அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தின் அடிப்படையில் எந்தவொரு வேற்றுமையும் இல்லை. இல்லாத ஒன்றிருந்து சிருஷ்டிக்கப்படும் யதார்த்தப் படைப்போ விஞ்ஞான உலகில் இன்றுவரை இல்லை. ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை சிதைத்து, மாற்றி, செதுக்கி உருவாக்குகிறோம், அவ்வளவே. படைப்பு என்கிற சொல் கவிதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் சொல்லளவில் தான் நிற்கின்றது.

இதில் தயாரிப்பு இலக்கியம் என்பது கொஞ்சம் செயற்கைத்தன்மை கொண்டதுதான். ஆனால் இன்றைய கவிதை எழுத்தாளர்கள் கணித்துரைப்பது மாதிரி தயாரிப்பும், படைப்பும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடை அல்ல. "இப்படியொரு நாவலை, சிறுகதையை, கவிதையைப் படைக்க நினைக்

கிறேன்" என்கிற ஒரு திட்டமிடுதலே தயாரிப்பின் ஆரம்பப்பணி அல்லவா?

அதனாலேயே செய்வதும் படைப்பதும் ஒரே நிகழ்வின் இருவேறு கட்டங்கள் அல்லது தளங்கள் என்கிறோம்.

"பானையைச் செய்யலாம்; தண்ணீரைச் செய்ய முடியாது. நாற்காலியைச் செய்யலாம்; மரத்தைச் செய்யமுடியாது. புத்தகத்தைச் செய்யலாம்; கவிதையைச் செய்யமுடியாது," என்று 'தராசு' (கணையாழி ஏப்ரல் 1991) நிறுத்துக் காட்டுகிறது என்னமோ அறிவியற் கலைக்கு அங்கீகரமாக இல்லை.

எப்பொருளையும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றாகச் செய்யலாம். தண்ணீராகட்டும்; மரமாகட்டும். அவற்றின் செய்முறையில் வேறுபாடுகள் இருக்கக் கூடும். இவை இயற்கையின் படைப்பல்லவா? செய்யப் படுவன அல்லவே என்கிற எதிர் வினா எழுதல் இயல்பே. எனில், வாக்கியங்களைக் கொஞ்சம் புரட்டிப் போட்டுப் பார்ப்போம்.

"பானையைச் செய்கிறோம். தண்ணீரையும் செய்யலாம்! நாற்காலியைச் செய்கிறோம்; மரத்தையும் செய்யலாம். புத்தகத்தைச் செய்கிறோம். கவிதையையும் செய்யலாம். தண்ணீரோ, மரமோ, கவிதையோ—எதனையும் நம் மாலும் செய்யமுடியும்."

ஆதலின் செய்யப்படும் கவிதைக்கு எக்காலத்திலும் 'செய்யுள்' என்கிற பொதுப் பெயர் உண்டு.

மாத்திரை, எழுத்து இயல், அசை வகை, சீர், அடி, யாப்பு, மரபு, தூக்கு, தொடை வகை, நோக்கு, பா, அளவு இயல், திணை, கைகோள், கூற்று வகை, கேட்போர், களன், காலவகை, பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சவகை, முன்னம், பொருள், துறைவகை. மாட்டு, வண்ணம் ஆகிய இரு பத்தாறு கூறுகளுடன், அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், வீருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு முதலான எட்டுக் கூறுகள் அன்றியும்,

"செய்யுள் மருங்கின் பெய்பெற நாடி இழைத்த இலக்கணம் பிழைத்தன போல வருவ உள எனினும், வந்தவற்று இயலான் திரிபு இன்றி முடித்தல் தெள்ளியோர் கடனே"

(தொல்: செய்யுள்: 232-235)

என வரையறுக்கும் தொல் காப்பியர் இத்தனைக்கும் கட்டுப்படாத இலக்கியக் கூறுகள் எழுந்தால் கருத்து வேறுபாடின்றி ஏற்று வழங்கவும் பரிந்துரைக்கின்றார்.

எளிதில் மனனம் செய்யும் பொருட்டு எழுதப்படும் இலக்கண நூற்பாக்கள் செய்யுள் நடையில் அமைந்தன. தவிரவும்,

"காய்ச்சல் குளிர்சன்னி கைநோய் பலபிணிக்கும் வாய்ச்சுகறி தானாய் எழங்குமே-காச்சமில்லாது எல்லவர்க்கும் நல்ல இதமாம் இதமென்றே சொல்லும் அரைக் கீரைச்

கவை'
(மருத்துவநூல்: 1758)
போன்ற செய்யுளில் மருத்துவ
மும்,

“கடக மாதப்
பூரணை ராத்திரி
கனத்த சந்திர
னைப்பரி வேடமே
இடினமு தற்பத்தில்
ஐப்பசிக் காமழை
இலங்கு கார்த்திகைக்
காநடுப் பத்ததே
விடிய நேரங்
கடைமார் கழிப்பரி
வேட முப்பது
நாழிகை யுமிட
அடைமழை இந்த
மூன்றும் உதிக்குமென்(று)
ஆய்ந்த முத்தமி
மோர் அறைந்தனரே!
(சோதிடகிரகி சிந்தாமணி)
என்றெல்லாம் சோதிடமும்
முறையே வெண்பா, விருத்தப்
பாக்களில் குறித்து வைக்கப்
பெற்றன. கருத்துக்காக கோர்க்க
கப்பட்ட கவிதை தயாரிப்புகள்
இவை- செய்யுள்கள்.

இலக்கிய வடிவமைதி
கவிதையினை ஆங்கிலத்
தில் 'போயம்' (Poem) என்கி
றோம். வேர்ச்சொல்லியலின்
(Etymology) படி ஆராய்ந்தால்
இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஜெர்
மன் மொழிகளில் 'போயிமா'
என்பதற்குச் 'செய்தல்' (To
make) என்பதே பொருள்.

யாமொத்த (Lyre) இசைக்
கருவி மீட்டிப் பாடப்படும்
இசைப்பாடல் ஆங்கிலத்தில்
'லிரிக்' (Lyric) ஆய்ற்று. பண்
ணோடு பாடப்படும் செய்யுள்

வகை இது. தமிழில் இதனைப்
பாடல் என்கிறோம். "பண்
என்னாம் பாடற்கு இயைபின்
றேல்?" என்கிறார் வள்ளுவர்.

தவிர தன்னுணர்ச்சிப் பா
டல் 10 அல்லது 11 அசைகளு
டன் 14 அடிகள் கொண்டதாக
அமையின் மேனாட்டார்
இதனை 'சானட்' (Sonnet) என்
பர். சந்த ஒழுங்குடைய வரி
களை 'வெர்சஸ்' (Verses) என்
றும் வழங்குவர். தமிழில் இவற்
றுக்கிணையான பாவினங்கள்
இல்லாமல் அல்லை.

தவிர 5, 7, 5 அசை கவி
தைகளான ஜப்பானிய 'ஹைகூ'
வரை பாடிக்கொடுக்கிற நிற்கி
றோம்.

வடிவமைதியில் நோக்கி
னால் நமது மொழியிலுந்தான்
வெண்பா, ஆசிரியப்பா,
கலிப்பா, வஞ்சிப்பா முதலான
பாவகைகளும் தாழிசை, துறை,
விருத்தம் முதலான துறைக
ளும் உள்ளன. ஆயினும் வெளி
நாட்டுக் கவிதை வடிவங்களை
மேற்கொள்ளும் கிழக்கிலிருந்
தும் அறிமுகம் கண்டு இறக்கு
மதி செய்வதில் புளகிதம்
அடைந்து வருகிறோம். தமிழ்
மொழி வரலாற்றில் கூட
தேவாரம், திருமுறை, பிரபந்
தம், கலம்பகம், கோவை திரட்
டுகளாக—பக்தி, தத்துவம்,

இயற்கை, பிரபுத்துவம், அடிமைத் தனம், நிந்தாஸ்துதி, காதல் போன்ற எண்ணற்ற கருவிலே திருவாக கவிதைகள் பல உருவெடுத்துள்ளன.

தமிழின் இவ்வகை இலக்கியப் புற வடிவங்களை வெளிநாட்டார் ஏற்றுக் கொண்டு, தமிழில் வழங்கப்படும் 'குறள் வெண்பா' என்றோ, 'கட்டளைக் கலித்துறை' என்றோ, 'கலிவிருத்தம்' என்றோ, 'கழிநெடிவடி ஆசிரியம்' என்றோ தத்தமது மொழிக்கு அறிமுகப்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை, வெளிநாட்டு பெயர்ச் சாத்துடன் (label) கவிதைகளை வடிவத்திற்காக கடன் வாங்கி உள்ளடக்கத்தால், உள்ளருவத்தால் அரைத்த மாலை ஏன் அரைத்துக் கொண்டு இருக்கிறோம்?

செவிப்புலக்

கவிதைகள்:

இசைப் பாட்டு என்பதும் செய்யப்படும் கவிதையே. காவடிச்சிந்து, நொண்டிச்சிந்து, வழிநடைச்சிந்து, வளையல்சிந்து, குள்ளத்தாராசிந்து முதலான சிந்துப் பாடல்கள்; ஏற்றப்பாட்டு, ஏசல், தாலாட்டு கிளிக்கண்ணி, ஏலப்பாட்டு, லாவணி, சேவற்பாட்டு போன்ற கண்ணி வகைகளும்; ஓடப்பாட்டு, கும்மி, அம்மாணை—அனைத்தும் இசைப் பாட்டுகள்.

இவை மக்கள் வாழ்வியலோடு ஒன்றிய நாட்டுப்புறப் பாடல்கள். யாவற்றிலும் கவிதை உண்டு,

"ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும் நெல்லிடிக்கும் கோற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சம் ஒலியினிலும் சுண்ணம் இடிப்பார்தஞ் சுவைமிகுந்த பண்களிலும் பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும் வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக் கொட்டி இசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்" நெஞ்சைப் பறிகொடுத்ததாகப் பாடும் கவிக்குயில் பாரதியின் பாட்டில் கலித்துவம் எவ்வளவு யதார்த்தமாகப் பாசாங்கு இன்றிப் புலனாகிறது!

இங்ஙனம் பேச்சு நடைக்கு இயைந்த மொழியில் தீட்டப்படும் கவிதைகள் மக்களைப் போய்ச் சேரும் கவிதைகள். சொல்லால், பொருளால், சுவையால் காலத்தை வென்று நிற்கும் உருவத்தினைப் பெறும் என்பது திண்ணம்.

"யாப்பு முறையானது பேச்சு அமைதியின் வேகத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் ஒரு ரூபமேயொழிய, பேச்சு முறைக்குப் புறம்பான ஒரு தன்மையைப் பின்பற்றி வார்த்தைகளைக் கோப்பதல்ல," என்று கூறும் புதுமைப்பித்தன் (புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள் பக்கம் 81) திருச்சி வானொலி (14-10-1945) இல் அரங்கேற்றிய கவிதையைப் பாருங்கள்: "நாலே வினாடிதான் நல்லதாய் ஒன்று சொல்லு ஏலே முருகையா எத்தாதே—வாலே வந்து இருந்திங்கே

வக்கணையாய்ப் பாட்டெழுது
தெந்தனங்கள் பண்ணாதே
வா..'

இச்செய்யுளில் இயல்பான
செய்தியும் இருக்கிறது-
வெண்பா வடிவமும் இருக்
கிறது. ('வாலே' என்ற ஈரசைச்
சொல்லுக்குப் பதில் 'வாலே நீ'
என்கிற திருத்தம் இருந்தால்
போதும், சரியான இன்னிசை
வெண்பா.)

பாரதி, பாரதிதாசன்,
சுரதா, கண்ணதாசன், பட்டுக்
கோட்டையார் கவிதைகள்
திரைப்படப் பாடல்களின்
தரத்தை உயர்த்தியதை நாமறி
வோம்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களும்,
தெம்மாங்குப் பாடல்களும்,
திருக்குற்றாலக்குறவஞ்சி, சித்
தர் பாடல்களும், சங்க இலக்
கியப் பாடல்களும் கூடத்
திரைப்படப் பாடல்களாக மறு
அவதார மெடுத்ததனையும்
தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில்
இருட்டடிப்புச் செய்யக்
கூடாது. கண்ணதாசனுக்குப்
புகழ் அள்ளிக் கொடுத்த
திரைப்படப் பாடல்கள் பல
வும் கவிதைகளே. கவிஞரது
அனுபவ வெளிப்பாடுகளே.

தாய்ப்பாலை 'இங்க'
அல்லது 'ஊங்கு' என அன்
னையர் வழங்குவர். குழந்
தைக்கு மட்டுமே புரிகின்ற
தாய்மொழி அது. கண்ணதா

சன் இச் சொல்லினைக் கூட
அருமையான தாலாட்டில்
போட்டு நம்மையும் கண்ணு
றங்கச் செய்துவிட்டார்.

இன்றுவரை நாமறிந்த
புதுக்கவிதைகளில் இதே சொல்
லாட்சியினை ஒரே ஒரு கவிஞ
ரிடம் மட்டுமே காண்கிறோம்.

'ழ' கரந் தன்னை
தமிழிற் கண்டோம்;

'ங' கரந் தன்னை
நீ அறிவித்தாய்;

'இங்க' வென்றுநீ
இசைப்பதைக் கேட்டு,
எங்கள் நெஞ்செல்லாம்
தேன் சுரக்கையிலே
கொங்கைக் கண்ணிலே

பால்சுரக் காதோ?
கொஞ்சம் பொறுப்பாய்;

யாவும் உனக்கே!"
(கணையாழி, பிப்ரவரி 1969)
என்றொரு பெண் புதுக்கவிஞர்
"வெண்மையைத் தேடி" ப்பாட்
டிசைக்கிறார்.

இதுகாறும் கூறி வந்த
செய்யுள் நடை எழுத்து வடி
வில் படித்தற்கு அல்லது சுய
வாசிப்பிற்குரியது. கல்யாணம்,
திருவிழாக் கவியரங்கங்களில்,
திரைப்படங்களில், நாட்டுப்பு
றங்களில் பாடப்பெறும் அல்
லது வாசிக்கப் பெறும் கவிதை
களோ செவிப்புலனுக்கு இன்ப
மூட்டுவது.

சப்த கோலாகலங்களுக்கு
அப்பாற்பட்டு நிற்கும் கவிதை
மௌனத்தைச் செவிப்பறை
கிழியப் பாடுவதனாலேயே ஒரு
செய்யுள் கவிதையாகாது.
ஆனாலும் தரப்பட்ட தலைப்
புக்கு எழுதப்பெறும் கவிர்ங்கக்

கவிதைகளை ஒரேயடியாக ஒதுக்கிவிடவும் முடியாது. செய்யுளில் ஒரு பிரிவு என்று வேண்டுமானால் இதனை வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

புகைப்படம் அல்லது தலைப்பு கொடுத்து, கவிதைப் போட்டி நடத்தும் பண்பு தமிழகத்திலோர் - பத்திரிகைக் கலாச்சாரமாகவே பரவினப் பட்டுவிட்டது. சொக்கவைக்கும் சொல்தச்சு வேலைகள், கிச்சக்கிச்சு மூட்டும் கிண்ணாரக் கவிதைகள், ஜரைஞ்சக வாக்குச் சோடனைகள் பாரதத்தில் எல்லா மொழிகளிலும் உண்டு.

ஒரு குறிப்பிட்ட தலைப்பில் அல்லது பொருள் பற்றிப் பாடப்படும் இவ்வகைப் பாடல்களை சமுத்திப் பாடல்கள் என்பர்.

"சோ, கா, மா, ஏ, வா, தா சொல்லின் மனைக் கூட்டி" என்கிற காளமேகப் புலவரின் மொழிச் சமுத்திப் பாடலைப் படித்ததும் முதலில் ஒன்றுமே புரியவில்லை. சோ, கா, மா, ஏ, வா, தா இவற்றுடன் 'மன்' ஐக் கூட்டி சோமன் (சந்திரன்), காமன், மாமன், ஏமன், வாமன்(யானை), தாமன்(திருமால்) என்கிற பொருள் உணர்ந்த பின்னர் கவிதை இயல்பாய் விளங்கிற்று.

“வா
போ
நீ
தீ
சோ
சா
கா
பா

தா
கவிதையா?
கணித வாய்ப்பாடா?
தெரியாதா?

கணிதமும் கவிதை ஆகலாம். ஏதோ ஒரு கணக்கு என்று மாத்திரம் வருக தில் அம்மா"

(12 நெடுங்கவிதைகள்.)

என்கிற நகுலனின் பாட்டு காளமேகத்தின் வெண்பாவைத் தான் நினைவூட்டுகின்றது. — அடுத்த இடத்தில் முடிவுறும்.

நன்கொடை

ஒரு சமயம் தமிழக முதல்வர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு கூட்டத்திற்கு வந்தார். அவர் பேச்சைக் கேட்க எப்போதும் போல் மனித வெள்ளம். ஒலிபெருக்கி அருகில் சென்று அவர் நின்றபோது, ஓர் இளைஞன் அவரைப் பார்த்து ஏதோ வேண்டினான். முதல்வர் இளைஞனுக்குச் செவி மடுத்தார். "அண்ணா, நீங்கள் பேச முன் Because என்னும் சொல் மூன்று முறை தொடர்ந்து வருமாறு ஒரு வாக்கியம் சொல்லி உதவ வேண்டும்," என்றான். அப்படி ஒரு வாக்கியம் ஆங்கிலத்தில் இல்லை. ஆகவே, முதல்வரை மடக்குவதற்காக சாமர்த்தியமாகக் கேட்கப் பட்ட கேள்வி அது. அண்ணா சிறிதும் அலட்டிக் கொள்ளாமல், "No sentence ends in because, because 'because' is a conjunction," என்றார். அண்ணாவின் ஆங்கிலப் புலமை அனைவரையும் வியக்க வைத்தது. ஆங்கிலத்திற்கு இவ்வாக்கியம் அண்ணாவின் நன்கொடை. ○

நீலமுடி தரித்தபல மலைசேர் நாடு.
 நீரமுதம் எனப்பாய்ந்து நிரம்பும் நாடு.
 கோலமுறு பயன்மரங்கள் செரிந்து வாழுங்
 குளிர்காவுஞ் சோலைகளுங் குலவு நாடு.
 ஞாலமேலாம் பசியின்றிக் காத்தல் வல்ல
 நன்செய்யும் புன்செய்யும் நலமுற்றோங்கப்
 பாலடையும் நறுநெய்யும் தேனு முண்டு
 பண்ணவர்போல் மக்களெல்லாம் பயிலும் நாடு.

அன்னங்கள் பொற்கமலத் தடத்தின் ஊர,
 அளிமுரலக் திளிமழலை அரற்றக் கேட்போர்,
 கன்னங்கள் அமுதூறக் குயில்கள் பாடும்
 காவினத்து நறுமளின் கமழைத் தென்றல்
 பொன்னங்க மணிமடவார் மாட மீது
 புள்விசெயும் போழ்தினிலே போந்து விச
 வன்னங்கொள் வரைத்தோளார் மகிழ மாதர்
 மையல்விழி தோற்றுவிக்கும் வண்மை நாடு.

—மகாகவி பாரதியார்

விளம்பர உதவி:

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

- பொருள் போக்குவரத்து சம்பந்தமான
அனைத்து பிரச்சனைகளுக்கும் சுவபமான தீர்வு
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்
- இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக வணிகப்
பெருமக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய தேர்வு
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்
- உங்களுக்கு ஏற்றதொரு பார்சல் சர்வீஸ்
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

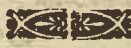
எங்கள்து சேவையை உங்களுக்கும் தொடர
எங்களுக்கு ஓர் வாய்ப்புத் தாரீர்!
குறைந்த கட்டணம்... விரைந்த சேவை.

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

10/13-15, காளிங்கராயன் தெரு,
ராம்நகர். கோவை-641009.

வழி காட்ட...:

இது இருளில் மேற்கொண்ட பயணம்.
 எனவே, வழி துலங்க லாந்தரை ஏற்றினான்.
 வெளிச்சம் வழி ஒதுக்கியது.
 அவன் முன் விழுந்த நிழல்,
 அவனுக்கு முன்னால் ஓடி வழி காட்டியது.
 அந்தப் பெருமிதத்தில் அது கூறியது:
 “வழி காட்ட நான்மட்டும் போதாதா?
 வெளிச்சம் எதற்கு?
 விலக்கி விடு; ஒதுக்கி விடு.”
 அவன் லாந்தரை ஊதி அணைத்தான்.
 புதைமணலாய் இருள் பரவியது எங்கும்.
 இருளில் புதையுண்ட நிழல் கத்தியது:
 “என்னை ஏன் ஒதுக்கினாய்?
 ஒதுக்கச் சொன்னது வெளிச்சத்தைத்தானே?”
 குரல் லுந்த திசை நோக்கி,
 இருளில் மறைந்த வெளிச்சம் சத்தமிட்டது:
 “அட, அகம்பாவியே,
 நானே அழியும்போது,
 என்னில் ஜனித்த நீ எம்மாத்திரம்?”

என். ஆர். தாசன்

எனசலாட்டம்

மலை முகட்டிலும், கோபுர உச்சியிலும்,
 நிற்கும்போது தோன்றியது:
 “ஏதேனும் தடுக்கிவிட்டால்...
 ஏதாவது வழக்கிவிட்டால்...
 எப்படியோ ஒரு சறுக்கல் நிகழ்ந்துபோனால்...”
 அவன் இறங்கிவிட்டான்.
 சமதளத்தில் வந்துநின்றதும் நினைத்துக்கொண்டான்:
 “இந்த இடம் எவ்வளவு பாதுகாப்பாக உள்ளது!”
 அங்கிருந்து மலை முகட்டையும் கோபுர உச்சியையும்
 அண்ணாந்து பார்த்தான்.
 இருக்கிற இடத்தில் வெறுமை தட்டியது.
 அவற்றின் உயரங்களை மனம் தொட்டு
 மேலே போயிற்று.
 கண்கள் ஏக்கத்தில் கிறங்கின.
 உயரங்கள் தோற்றுவித்த சிவிர்ப்பில்
 அவன் நினைத்தான்:
 “ஆ! இந்த உயரங்கள்!... இது அல்லவா வாழ்வு!

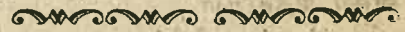
நமக்குள் இரண்டு மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று எனக்குள் அசைக்க முடியாத தீர்மானம். ஒருவன் ஸ்தூலமானவன்—சிரிப்பிலும் அழகையிலும் வெளிப்படுகிறவன். இன்னொருவன் ரூானமானவன்—மௌனத்தைப் பேசக் கற்றவன். இந்த ரூானவான் சில நிர்ணயங்களில் இயங்குகிறான். ஸ்தூலவான் அந்த நிர்ணயங்களை அனிச்சையாகவே பிரதிபலித்தாலும் அவனுக்கு அது புரிவதில்லை; நிர்ணயங்களை மீறவும் முடிவதில்லை.

இல்லையேல் இது எப்படி நேர்ந்திருக்கக் கூடும்!

அருமை நண்பர் திரு இராம. கண்ணப்பனின் 'காற்றின் நாயகன்' தொடரில் சென்ற ஜூன் இதழுக்கான கையெழுத்துத்தாள் களைப் படித்தபோது, 'இதென்ன இந்த இதழோடு முடித்து விட்டீரா?' என்று துணுக்குற வைத்தது. ஏற்றாற்போல்—'வளரும்' என்று போடாமலும் முடித்திருந்தார். உடனே நேரில் பார்த்து, 'முடித்து விட்டீர்களா, என்ன?' என்றபோது, எதிர்பாராத கேள்வியாக அவர் நெற்றிச் சுருக்கம் மறுத்தது. '—வளரும்' போட மறந்து விட்டதாகவும் நிச்சயம் வரும் என்றும் சொன்னார். ஆகவே, நானே '—வளரும்' எனப் போட்டு ஜூன் இதழை முடித்து வைத்தேன்.

இந்த இதழுக்கான அவரது எழுத்து கடைசி வரை வரவில்லை. கவலையோடு தொடர்பு கொண்டேன். '—ஊற்றுநீரை செத்தை சருகுகள் அடைத்து விட்ட மாதிரி ஏதோ தடைப்பட்டு விட்டது. எழுதவே முடியவில்லை. அடுத்த இதழில் தொடர்வோம்,' என்றார்.

நமக்காசை '—வளரும்' போட. அவருள் இருக்கும் ரூானவானின் நிர்ணயமும் அதுவாயிருந்து வளர்ந்தால் மகிழ்வோம்.

மகுடம்

நமது கவிதாசரன், ஏப்ரல் 1992 இதழில் வெளியான திரு.என்.ஆர். தாசன் எழுதிய 'அவள் அறியாள்' என்னும் சிறுகதை ஏப்ரல் மாதத்தில் வெளியான தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் 'சிறந்த சிறுகதை' யாக இலக்கியச் சிந்தனை தேர்ந்தெடுத்துள்ளமைக்கு பெருமிதம் கொள்கிறோம்.

சட்டிச் சாமி

விட்டல் ராஸ்

சட்டிச்சாமி சமாதி எய்தி விட்டார் என்ற செய்தியை முதலில் அறிந்து வந்து செர்ன் னவர் சித்தப்பா.

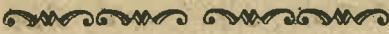
சட்டிச்சாமியின் உலகாய சாதனைகள் நான்கே நான்கு என்பார் சித்தப்பா. அதைத் தொடர்ந்து அதை, பிறந்தார். சிரித்தார், அழுதார். செத்தார் என நான்காய்க் கொள்ளுவார். பிறந்ததும் செத்ததும் சட்டிச்சாமிக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்கள். அவருக்குக் கட்டுப்பட்டாடலை. அவரை உள்ளிட்டு தாம் வெளியில் நின்றவை. ஆனால் அவர் தன் வாழ்க்கையில் சிரித்ததும் அப்புறம் அழுத்ததும் அவருக்குக் கட்டுப்பட்டவை. அவரை வெளியிலிருந்து ஆள விட்டு அவையிரண்டும் உள்ளிருந்தவை. அவருடைய மகத்தான சிரிப்பும் அழுகையும் வெளிப்பட்டு அனைவருக்கும் தரிசனமளித்த அந்த தைப்பூச நாளுக்கு மறுநாள்தான் அவர் மலை மீது ஏறிப்போய் அனைவரையும் அழ வைத்தது.

சட்டிச்சாமியைப் பற்றி சரியாக பேச வேண்டுமென்றால் கொஞ்சம் உள்ளூர்

பூகோள அறிவும், தரும சிந்தையும் இருக்க வேண்டும் தருமம் என்பது பிறருக்கு தந்து தவும் அறிவுரையல்ல. கும்பலோகி கவந்து பிறர் தருவதை வாங்கிக்கொள்வது. தர்மத்தின் இரு முனைகளில் ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டால் சட்டிச் சாமியின் தரிசனத்திற்கு ஆளாக முடியும்.

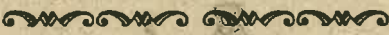
மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியுமாய் அந்த ஊர் மலையடிவாரத்து முருகன் கோயில்தான் சட்டிச்சாமி கொண்டிருந்தார். வருடா வருடம் தைப்பூசம் விழா கொள்ளும். சுமார் இரண்டாயிரம் பேருக்காவது அன்னதானம் நடக்கும். அன்று அவர் சிரிப்பார். கள்ளங் கபடமற்ற அவரது முகம் பிரகாசமடைந்து தன்னிறைவை வெளிக் கொணர்ந்து சிரிக்கும். பேச்சு வராத குழந்தை தான் கழித்த சிறுநீரிலேயே அனைந்து புரண்டு பூசிக்கொண்டு பிறர் படும் அசிங்க உணர்வைக் கண்டும் புரிந்து கொள்ளாததாய் கிரிக்கும் தோற்றம்.

திருகு திருகாய் ஒரு அகன்ற புனி போன்ற செம்பட்டைச் சடை. புழுப்பு நிற தேகம். கோவணம் மட்டுமே ஆடை. அதையும் பிறர் யாரேனும் தான் கட்டிவிட வேண்டும். பல் துலக்கல், குளியல், ஓய்வு, உறக்கம், சிந்தனை, பேச்சு, அறிவுரை எதுவுமே கிடையாது. குழந்தைகளுக்கு மந்திரிப்பதோ, வாழ்த்துலதோ கூட எதுவுமில்லை. ஆனால் ஜனங்கள்தான் தம் குழந்தைகளை

நம்முடைய எந்திர நாகரிகம் நமக்கு எல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொடுக்கும், மனிதனா யிருப்பதைத் தவிர.

—ஆன்ட்ரி மால்ரக்ஸ்

அவர் காலடியில் விட்டு விட்டு பயந்து பவ்வியமாய் நிற்பார்கள்.

பின் என்னதான் அந்தப் பிற வியிடம் இருக்கும்—என்று சித்தப்பா கேட்டு அலுத்துக் கொள்ளுவார்.

அவ்வளவு பேருக்குச் சாப் பாடு போடுவது சாமானிய மானதல்ல. பருப்புச் சாம் பாரை சோற்றில் கொட்டிக் கலந்து ஒவ்வொருவருக்கும் அகப்பையால் போடுவார்கள். பிறகு தயிர் சாதம். அதை வாங்கிக் கொள்ள அவரவர்கள் இலையோ தட்டோ வேறு வித யாத்திரங்களோ கொண்டு வர வேண்டும். அதையெல்லாம் வினியோகிக்க மாட்டார்கள். பெரும்பாலும் சட்டிகளே சோற்றுக்காக ஏந்தப்படும். எவ்வளவோ பேர் வெறும் கைகளையே யாத்திரமாக்கி சோற்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்துண்டு. பெண்கள் முந்தானையையும் விரித்து வாங்கி மூட்டையாகக் கட்டிக் கொள்ளுவார்கள். மந்தார இலை களை நாகரிகமானவர்கள் உப யோகிப்பர்.

சட்டிச்சாமி தன் பங்கிற் பெரிய மண் சட்டி யொன்றை வைத்துக் கொண்டிருப்பார். அது சிவப்பாய் புதுச்சட்டி. சட்டி யென்பதை விட சராசரி பாணை என்றும் சொல்லலாம். கிட்டதட்ட முக்காலுக்கு குழம்புச் சோறு இருக்கும். சட்டியை அவர் இழுத்துக்கொண்டும் தூக்கிக்கொண்டும் அங்கு மிங்கும் அவை வார். சன்னிதானத்தண்டை பலி பீடத்தண்டை யெல்லாம் போய் உட்கார்ந்து சட்டியில் கையை விட்டு விட்டு நக்கிக் கொண்டிருப்பார்.

“சுவாமியோவ்!” என்று ஜனங்கள் அவருக்குக் கரங்குவிப்பார்கள். திரு திரு வென்று விழிப்பார். இன்னும் அன்ன தானம் தொடங்கியிருக்காது. அவர் சிரிக்க வேண்டும். அவர் சிரித்தால்தான் மற்றவர்களுக்கு சோற்றைப் போடுவார்கள். அவர் எப்போது சிரிப்பார் என்று எல்லோரும் காத்துக் கிடப்பார்கள். சீக்கிரம் சிரித்து வைத்துத் தொலைக்கட்டுமே என்பார் சித்தப்பா. வேறு பலரும் கூட அப்படி நினைத்திருக்கக் கூடும். ஏனென்றால் அது சுவையானதும் பசியை ஆற்றுவதுமான அன்னம். அதை ஏற்றுக் கொள்ளுவது புண்ணியம். அதற்காக எங்கெங்கிருந்தோ நடந்து வந்து காத்திருக்கும் ஜனங்கள்.

அவர் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து சாப்பிட மாட்டார். தன் சோற்றுப் பாணையைச் சுமந்த வாறே அந்த காட்டினம்பட்டி முருகன் கொயிலைச் சுற்றிச்

சுற்றி வருவார்.

சோறும் குழம்பும் தயாராகியிருக்கும். குழம்பில் கத்தரிக்காய் அல்லது பறங்கிக்காய் தென்படும். ஜனங்களும் எதிர்பார்த்து சேர்ந்திருப்பார்கள்.

சாமி சிரிக்க வேண்டியது தான் பாக்கி. அவர் சிரித்தவுடனே சோறு அளிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

பசியின் நிமித்தம் அந்தச் சோற்றுக்கு அங்கு வந்து காத்திருப்போர் மிகக்குறைவு. அந்தச் சோறு சட்டிச்சாமியின் அருள். அதை ஏற்பது புண்ணியம். புண்ணியம், நடப்புப்பிறவிக்கும், இனிவரும் பிறவிக்கும் தேடவேண்டிய ஒன்றாய்தலையாயக் கொள்ளப்பட்ட காரணம் கருதியே.

ஆலாய் பறக்கும் நிலை.

சட்டிச்சாமி சிரிப்பதை வெகு தூரத்திலிருந்தும் பார்த்தறிவது எளிதே. தாராளமாய்வாய் திறந்த சிரிப்பு. தாய் உணவோடு வந்தமர்ந்ததும் அசலத் திறந்த காக்கைக் குஞ்சுகளின் செக்கச் சிவந்த வாய்கள் போன்று சிவந்த வாய் அது. சட்டிச்சாமி ஜனங்களிடமிருந்து ஏற்றுக் கொள்ளுவது ஒன்றே ஒன்றுதான் என்றால் அது வெற்றிலைப் பாக்குதான். சில போது அவராகவே கையை நீட்டுவதுமுண்டு. பேசமாட்டார். பேச்சே வராது. அவர்களை நீட்டுவதே வெற்றிலைப் பாக்குக்குத்தான். எப்போதும் அதுவும் வாயிலிருக்கும். செக்கச் செவேலென்று செங்கல்லை அரைத்துப் பூசின

செவேல் அது. வாய் திறந்திருக்கிறதென்பதை ஐயந்திரிபு அற சொல்லும் வெற்றிலைக்காவி.

தைப்பூசத்தின் போது பத்து நாளைக்கு கொண்டாட்டமாயிருக்கும். சங்கீத கச்சேரிகள், ஆன்மீக சொற்பொழிவுகள், கூத்து நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் இடம் பெறும்.

தைப்பூச நாளன்று ஜடாமுடி தரித்த சிவப்பழம் ஒருவரின் ஆன்மீகச் சொற்பொழிவுக்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது. வந்தவர் முன்னதாகவே தம் தங்குமிடத்திலேயே திருவாசகம் போட்டுவிட்டு வந்திருந்தார். மிதக்கும் கண்கள். அவரது சைவச் செருக்கு நெஞ்சில் புரளும் உருத்திராட்ச மாலை துணுகுகளிலும் மிளிர்ந்தது. சட்டிச்சாமியை அவர் பார்த்த பார்வை அவ்வளவு நன்றாக இல்லை. அதற்காக சட்டிச்சாமி புழுப் பூச்சியாக பிறவியெடுத்து விடமுடியாது. ஆனாலும் இட்ட சாபம் இட்டதே என்ற சுளிப்பையே இறுதிவரை முகத்தில் தக்க வைத்திருந்தார் சொற்பொழிவாளர்.

அன்றைக் கெல்லாம் சாமி சிரிக்கவேயில்லை. சொற்பொழிவாளர் உட்பட தானத்திற்காகக் காத்திருந்தார்கள். வேளை தப்பிக் கொண்டிருந்தது. சட்டிச்சாமி தன் சோற்றுப்

மனித ஞாபகங்கள் ஒருவனு
டைய த்னிமனித இலக்கிய
மாகின்றன.

—அல்டஸ் ஹக்ஸ்லீ

பானையைத் தரையோடு
சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டே
சுமார் அளவுக்கு பெரிதாயி
ருந்தகற்பாறையண்டை போய்
நின்று கொண்டார். அவரைத்
தொடர்ந்து போனவர்கள்
சற்று விலகியே நின்று விட்ட
னர். சாமி சட்டியில் கையை
விட்டு கையைவிட்டு விரல் விர
லாக சப்பிக் கொண்டே பாறை
யைக் கட்டித் தழுவி ஊர்ந்து
ஏறிவிட்டார். பாறையின் மீது
ஏறி நின்று கொண்டு சுற்று
முற்றும் ஒரு பார்வை. பிறகு
அவரிடமிருந்து ஒரு சத்தம்
கிளம்பிற்று. அசாதரணமாயி
ருந்தது அந்த சத்தம். அதைத்
தொடர்ந்து உரக்கச் சிரித்
தார். கொஞ்ச நேரம் சிரித்து
விட்டு, பாறையிலிருந்து உட்
கார்ந்த நிலையில் சரிந்து வந்து
தரையை அடைந்தார். பிறகு
தளர்ந்த நடையில் மண்டபத்
தை யடைந்தார். சட்டியை
விட்டு விட்டே போனார்.
தொடவுமில்லை. சட்டியைத்
திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

சட்டியில் பாதிக்கு குழம்பு
சோறு இருந்ததாக பேசிக்
கொண்டார்கள். ஊசின
வாடை வந்ததாகவும் அப்படி
ஊசின வாடைவருவது அதுவே

முதல் தடவை என்றும் பேசிக்
கொண்டார்கள். சட்டியை
சாமி கைவிட்ட பிறகே அதிலி
ருந்த பதார்த்தம் ஊசிப்
போனது என்று ஒரு கட்சியும்,
உள்ளே ஊசிப் போகவும்தான்
சட்டியைச் சாமி கைவிட்ட
தாக இன்னொரு கட்சியுமாய்
இரண்டு கட்சிகள்.

அன்றெல்லாம் சட்டிச்சாமி
தன் சட்டியைத் தொடவே
யில்லை. யாருக்கும் சோறு
போடவும் முடியவில்லை.
சொற்பொழிவாளரோ சிறிது
நேரம் பார்த்துவிட்டு, தமக்கு
இன்னொரு இடத்தில் நிகழ்ச்
சிக்கு ஏற்பாடு செய்யப் பட்டி
குப்பதாய் சொல்லிக் கொண்டு
புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.
வந்தவர்கள் அன்னதானப் பிர
சாதமின்றியே புறப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படித்தான் அன்று சித்
தப்பாவும் போய்விட்டு காலி
வயிற் றோடு திரும்பி வந்து
நடந்ததை யெல்லாம் சொல்
லிக் கொண்டிருந்தார்.

சட்டிச்சாமி சிரிக்காத
தால், தன் சட்டியையே கை
விட்டு விட்டுப் போனதால்
யாருக்கும் சோறு போடப்
படவில்லை. யாருக்கும் போடப்
படாது தங்கிவிட்ட எல்லா
குழம்புச் சோறும் ஊசிப்
போய் நாறிக் கொண்டிருந்
தது என்றும் சித்தப்பா சொன்
னார்.

மறுநாள்தான் அந்த பர
பரப்பு நிகழ்ந்தது. தெருவில்,
சாலையில், கடைத் தெரு வெங்
கும் அந்தப் பரபரப்புதான்.

நான்கு பேர் கூடி நின்றாலோ, ஒரு பக்க வேட்டியை முனை பிடித்துத் தூக்கிவைப்படி வேக மாய் நடந்தாலோ, அதே பர பரய்ப்புதான்.

கட்டிக்காமி காட்னாம் பட்டி மலைமீது— இதுவரையாரும் முயற்சி செய்திருக்காத செங்குத்தும் வழுவுமுப்புமான பகுதியில் ஏறிக் கொண்டிருப்ப தாய் காற்றில் தீ பரவியகொற் றள் ஏற்படுத்திய பரபரப்புக்கு ஆளாகா உலர்சள் சொட்டமே.

"உச்சிக்குப் போயிட்டது சாமி," என்றார் சித்தப்பா.

"அப்புறம்?"

"போலீசு, ஜனங்க எல்லாம் கூச்சலா போட்டது. இறங்கிடு சாமி... இறங்கிடு சாமினு..."

"என்ன பண்ணிச்சு சாமி?"

"செவப்பா வாயைத் திறந்து சிரிச்சகிட்டே உச்சி யிலே நின்றுக்கிட்டிருந்தது."

"அப்புறம்?"

"இறங்கிடு சாமி. இறங்கிடு. தப்பு பண்ணியிருந்தா மன்னிச்சிடு. கால்லே வழ றோம். காவடி தூக்கறோம்."

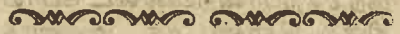
"அப்பலாச்சும் இறங்கிச்சா?"

"இறங்கல்லே. 'ஓ'னு கத்தி அழுதது. சட்டிச்சாமி அழ ஆரம்பிச்சுது. அது அப்படி அழுதது அதுதான் முதல் தடவை. கடைசியும் கூட. இறங்கிடறதுக்கு உட்கார்ந்து சறுக்கிச்சா. பாலன்ஸ் கிடைக் காமே கன்னா பின்னானு சறுக்கி உருண்டு புரண்டு வந்து அடி வாரத்திலே விழுந்தது.

ஒரு வாரத்திலு் சட்டிச் சாமி காலமான செய்தி ஒரு மாதம் வரை ஊரில் பேச்சுக்கு

வெய்யமாயிற்று. அவருடைய ரிஷி மூலத்தைக் கண்டறிந்து வெண்பா உருவில் இயற்றி புத்தகம் அச்சிட்டு கோயிலில் விற்பனை நடந்தது. சாமியின் மெய்ப்படியான் தான் என்று கூறிக் கொண்டு வந்த ஒருவர் பணம் திரட்டி சமாதிகட்டும் பணி மேற்கொண்டிருந்தார்.

அன்னதானம் மட்டும் நின்றுபோனதாகவே நிலைத்து விட்டது. ○

முத்துச் சிவ பூக்கள்

மீன் துள்ளிக் குதித்தது,
தண்ணீர் எடுத்துக் செல்லும்
தாமரையாள் முகத்திலு!

மொட்டை மரத்து மேலே
யாரை எதிர்பார்க்கிறது
அந்த ஒற்றை நிலா!

இரவெல்லாம் விளக்குடன்
யாரைத் தேடுதாய்?
பாவம் மீன்மீன்.

இரவு முழுதும் சிவவண்டுகளின்
கேர்ந்திசைப் பாடல்,
ரசீக்கும் நிலா!

முத்து. எத்திரரசன்

இருட்டு

துறவி

இருட்டு என்னத்திற்கு உரியதல்ல.
மாணடம் இயற்றும் வேள்விக்கு
கோள்கள் வயங்கும் கொடையே இருட்டு.

தீபங்களே, திமிர் வேண்டாம்;
உங்கள் பிரகாசம் இருட்டின் பிச்சை!

இருட்டும் வெளிச்சம்தான்:

இல்லாவிட்டால்,
நிலாவையும் நட்சத்திரங்களையும்
நாம் எப்படிக் கண்டெடுப்பது?

சிருஷ்டியின் நாபிக் கொடிக்கு
இந்தத் தறியில்தான் நெசவு.

திருமணத்தின் நெற்றியில்
இருட்டே திலகம் வைக்கிறது.

இருட்டு மட்டும் இல்லாமற் போனால்,
தொட்டில் செய்யும் தொழில்
துவண்டு போகும்.

அதிகாலை தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ள
இருட்டுதானே

சூரியப் பதக்கம் செய்துகொடுக்கிறது!

சப்தங்களைக் கொய்து கொய்து

இருட்டு தொடுக்கும் மௌன மாலைக்கு
ஆகாயம் பன்னீர் தெளித்து ஆனந்திக்கிறது!

யார் சொன்னது இருட்டு சிரிக்காதென்று?

அதோ பாருங்கள் மல்லிகைப் பூக்களை;

இருட்டு சிரிப்பது இருதயத்தை மயக்கும்!

இந்தக் கறுப்புத் தேன் குடித்து
பிரபஞ்சமே பிரக்ஞை இழக்கிறது.

இருப்பு

நிற்கிற நிலமும்
விழுகிற நிழலும்
விலகிப் போகுது.
வாழ்க்கைப் பயணம்
தனியே தொடருது.
எனக்காக வந்தவர்
தமக்காக எண்ணி
தள்ளிப் போகையில்,
எனக்காக வாழ்கிற ஞானம்
என்னுள் உதயம்.

பிரக்ஞையற்ற பிறப்பும்
அறிமுகமற்ற இறப்பும்
இடையில் விட்டு வைத்தது
என் இன்றைய இருப்பு.

பாதைகள்

நடப்பதற்கு முன்பு
பாதைகளைத்
தீர்மானித்துவிடு.
போகும் ஊரைத்
தெரிந்துகொள்.

குறியின்றிப் பாயும் அம்புகள்
காயப் படுத்திவிடும்
வழியில் வருவோரை.

சுவையாக இருப்பினும்
காயங்களின் ருசியை மற.

புண்களைக் கொத்தும்
காக்கை குணம் ஒழி.

வாழ்க்கை, சிரிப்பதற்கும்
சந்தோஷித்திருக்கவும்
கை விரித்து அழைக்கையில்

தத்துவங்களாலும்
தனிமை யுணர்வாலும்
சிறகுகளைச்
சோம்ப வைக்காதே.

பறப்பதற்கே வான் வெளி,
அண்ணாந்து பார்க்காதே
ஆகாயத்தை!

ராமரத்னாவின்

சுதந்திர அடிமைகள்

நாங்கள் எங்களிடமே
அடிமைப்பட்டுக் கிடப்போம்
என்று,
நாற்பத்தேழுக்கு முன்னரே
எந்தத் தீர்க்கதரிசியும்
எழுதி வைக்கவில்லையே!

○

புத்திசாலிகள்

எங்கள் இளைஞர்கள்
புத்திசாலிகள்!
படிப்பை
பாரதத்தில் முடிக்கிறார்கள்.
வாழ்க்கையை
வெளியே போய்த்
தொடங்குகிறார்கள்!

○

மரணத் தூது

இரு விரல்களின் உறவில்
இன்பத்தைத் தரும்
புகைச் செல்வனே!
நீ என்ன யமதர்மனுக்கு
வெளியுறவுத் தூதுவனா?

வெளிச்ச விழிகள்

அமுதபாதி

இமைசு மந்த விழிகள்—இரண்டும்
 இருளை நீக்கும் தழிர்கள்!
 உமைம றந்த தேனோ?—இளையீர்
 உறக்கம் நீங்கி எழுக!

உழைக்கும் கைகள் இரண்டு—அடடே
 உமக்கும் தோளில் உண்டே!
 பிழைக்கும் வழிகள் கோடி—இந்தப்
 பூமி முழுதும் உண்டே!

என்ன எண்ணிச் சோர்ந்தீர்?—வாரும்
 என்ன இல்லை இங்கே?
 தின்னும் சோறும் வாழ்வும்—உங்கள்
 தோளின் தின்மை ஈயும்!

வில்லைப் போல முதுகு—நன்றாய்
 வளையத் தொழில்கள் செய்வீர்!
 வெல்லும் அம்பின் வெற்றி—அந்த
 விண்ணைக் கீறி ஏறும்!

நெஞ்சம் என்ப தென்ன?—வறுமை
 நினைந்து தேய்வ தற்கா?
 அஞ்சி யஞ்சி யஞ்சி—அஞ்சி
 அஞ்சிச் சாவதற்கா?

பூமி என்ன மண்ணா?—இல்லை
 புதையல்! புதையல்! புதையல்!
 தீமை நீங்கி நீவிர்—செய்க
 செய்க தொழில்கள் யாவும்!

திட்டி வாழ்தல் வேண்டாம்—திட்டம்
 தீட்டி வாழ்தல் வேண்டும்.
 வெட்டி யாக இன்றி—துக்கம்
 வெட்டி வீழ்த்தி வாழ்க!

ஆபாசச் சுவரொட்டிகள்

குடந்தை பரிபூரணன்

சுவர்களின் அழகிய மேனியில்
விகாரமான அம்மை வடுக்கள்.

நாகரிக யுகத்தின் கன்னிமையை
நாசப்படுத்தும் காமப் பிசாசுகள்!

இங்கே,— சக்தியைத் தெய்வமாக்கி,
தெய்வீகத்தைப் பெண்ணாக்கிக்
கௌரவிக்கும் பாரதப் பண்பாடுகளின்
யௌவன முகத்தில் வீசப்பட்ட
சாக்கடைக் கழிவுகள்.

கலைத் தாயின் புனிதத்தைக்
கொச்சைப் படுத்தும் குரூரங்கள்.

இந்த ஏழைச் சமுதாயத்தின்
அப்பாவித்தனங்களை
முதலீடாக்கும் பணநாயகக் குரங்குகளின்
சிரங்குச் சொரியல்கள்.

சாலை விபத்துகளில்
ஜனத்தொகையைக் குறைக்கும்
எமலோக வழிகாட்டிகள். அவை
சமுதாய ஆரோக்கியத்திற்கு
நஞ்சூட்டும் ஆபாச சுவரொட்டிகள்.
கற்சுவர்கள்கூட முகம் மறைத்தன
அவமானத்தால்.

இதயம் படைத்த மனிதர்கள்
இரை தேடி அலைகிறார்கள்
அழுக்குப் பன்றிகளாக.

கடவுளாகவே நானுமாகிறேன்

கிருமுகை சேதுபதி

பூக்கள் அனக்கென்றின் பொன்னடி சேர்த்தேன்.
 பொருள்கள் யாவையும் நினக்கெனக் குவித்தேன்.
 சத்திய மொலிநஞ் சுடர்விளக் கையுன்
 சன்னிதி முழுக்க எரிந்திடச் செய்தேன்.
 அத்துடன் எனது ஆன்மாவும் இணைய
 மங்கல ஓசை நாற்புற மிருந்தும்
 'மனிதர்கள் இங்கே வருக'வென் றழைக்கும்.
 நறுமணப் பொருள்களின் புதுமணம் உனது
 ஆலய மெங்கும் கோலமாய்ப் பெருகும்.
 நலங்கள் பொலியுமுன் திருமுகப் புன்னகை
 கலையழ கேந்திய சிலைகளின் மத்தியில்!
 கம்பீர மாயுன் உயிர்மிகு தோற்றம்.
 எனது வாழ்வினில் கண்டவை யனைத்தும்
 நினக்கே உரியதென் றர்ப்பணம் செய்தேன்.
 நினது வாசலில் நிழல்தரு ஓவியம்,
 செளந்தர்யம் பொங்கும். அழகு முகநிலா,
 கருணையும் அன்பும் சுரக்கும் விழிகள்
 கைகளை நீட்டி அழைக்கும் பருவம்.
 அழகிய பூக்களை அவரிடம் சேர்த்தேன்;
 என்னவை யனைத்தும் அன்னவட் காக்கினேன்.
 தனியே எனக்கென ஆலய மெழுப்பினேன்.
 தாய்மையள் எனக்குத் துணையென ஆகினாள்.
 படைக்கிற பண்பு எனக்கும் வந்தது;
 பாரெலாம் எனது அன்பு கவிந்தது.
 புலியுள மக்கள்என் மக்க ளாயினர்.
 கடவு ளாகவே நானு மாகிறேன்;
 காதலின் பெருமையைக் கீத மிசைக்கிறேன்.
 எனது இசைப்பில் உயிர்கள் செழிக்கும்;
 இதயங்கள் தோறும் அன்பினை வளர்க்கும்;
 அமைதியும் சாந்தமும் பொங்கி வழியும்;
 அகிலத்தில் இனிமேல் போர்களே இல்லை.

மனக் களம்

சு. சுரேஷ் ரவி

தீக் குச்சியை உரசி, எழுந்த நெருப்பில் பீடியைப் பற்ற வைத்து, ஆசுவாசமாய் இழுத்தபடி படுத்தவனின் காதில் விசம்பல் சத்தம் கேட்டது. கலாவா?

சம்பத் சட்டென்று எழுந்து பீடியை அணைத்தான். இறங்கி கிணற்றைச் சுற்றி வந்த போது, கலா ஜன்னலில் நின்று அழுது கொண்டிருந்தாள். ச்சே...என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்! அருகில் போனான். இவனைப் பார்த்து அவள் கண்களைத் துடைத்தாள்.

“தூங்கலியா?”

“தூங்கணும். நீ இன்னுமா தூங்க?” அவள் தன்னை மறைக்க முயன்றது பேச்சில் தெரிந்தது.

“வீட்ல யாராவது ஏதும் சொன்னாங்களா?”

“ஏன்?”

“எதுக்கு அழுதுட்டு இருந்தீங்க...?”

“ப்ச்.” திரும்பி உள்ளே போய் விட்டாள்.

அவள் போனது. தான் அழுதது இவனுக்குத் தெரிந்து விட்டதே என்கிற மாதிரியும், என் கஷ்டங்கள் உனக்குக் தெரிந்து என்கிற மாதிரியும் பிடிபடாமல் இருந்தது. அவன் திரும்பி வந்து திண்ணையில் ஏறி உட்கார்ந்தான்.

தனக்கும் அவளுக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று யோசித்தான். நாம் வேலைக் காரன் என்ற பெயரில் இங்குச் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறோம். அவளோ மனைவி என்ற பெயரில் இங்கு வேலைக்காரியாக அழைத்து வரப்பட்டிருக்கிறாள். இவனுக்குத் தெரிந்த வரை அவள் இவ்வாடு மட்டுமே சிரித்தும் பார்த்திருக்கிறான் அதனால் அவள் வீட்டிலுள்ளவர்களோடு ஒட்டாமல் இருக்கிறான் என்பதல்ல. அவர்கள்தான் இவளை ஒரு மனுஷியாகவே மதிக்கவில்லை என்பதே நிஜம்.

“சம்பத்... சம்பத்...”

போர்வையை விலக்கிப் பார்த்தவனுக்கு எதிரே விடியலும், கலாவும் ஒன்றாய் தெரிந்தார்கள். தான் அதிக நேரம் உறங்கிவிட்டது தெரியவந்தது.

வேகமாய் எழுந்தவனிடம், “அவசரமில்லை. மணி ஏழு தான் ஆகுது. ஒன்பது மணிக்கு நீ மேட்டுத் தெருவுக்கு வருவியாம். அவர் சொல்லிட்டுப் போயிருக்கார்,” என்றாள்.

சம்பத் அவளைப் பார்த்தான்.

அவள் சிரித்தாள்.

“என்ன பாக்கிற? இப்படியெல்லாம் இருக்கும்னு

“சரிங்க”

சிவகாமியும், சண்முகமும் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

சிவகாமி அழகாய்த்தான் இருந்தாள். சண்முகத்திற்கும் கலாவிிற்கும் திருமணமாவதற்கு முன்பிருந்தே சிவகாமியோடு சண்முகத்திற்குப் பழக்கமிருந்திருக்கிறது. சண்முகத்தை தந்தையாகக் கொண்டு சிவகாமி இரண்டு பிள்ளைகள் வேறு வைத்திருக்கிறாள். திருமணம் செய்து வைத்தால் அவன் சரியாகிவிடுவான் என்று தூரத்து சொந்தத்தில் இந்த உறவை மறைத்து கலாவை சண்முகத்திற்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார்களாம். கலாவை முதலில் புகுந்த வீட்டில் சிறப்பாகத்தான் வைத்திருந்தார்கள். நான்கு வருடங்கள் கழித்தும் அவள் குழந்தையுறாதது, அவர்களிடம் அவளை அன்னியப்படுத்தி இருக்கிறது. இதெல்லாம் மேஸ்திரி சொல்லித்தான் சம்பத்திற்குத் தெரியும். சம்பத் வேலைக்குச் சேர்ந்த இந்த ஓன்றரை வருடத்தில் அவளது கஷ்டங்களை நிறைய பார்சுக் கும்படியாயிற்று.

சண்முகம் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய் நீண்ட நேரம் கழிந்திருந்தது. சிவகாமி உட்கார்ந்து வீட்டைப் பார்த்துக் துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மூச்சை இழுத்து விடுவது அவள் மார்பு ஏறி தணிவதில் தெரிந்தது.

இயற்கையில் பரிசுகளும் இல்லை; தண்டனைகளும் இல்லை. இருப்பதெல்லாம் விளைவுகள் மட்டுமே.

நெனச்சா நான் வந்தேன்? ஐந்து வருஷமாச்சு. பழகிடுச்சு.” அவள் சலிப்போடு சொல்லிக் கொண்டே போனாள். உள் வாசலில் நின்று திரும்பி, “ஒன்பது மணிக்கு மறக்காம போய்டு,” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய் விட்டாள்.

சம்பத் அங்குப் போன போது, சண்முகம் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கு மிக நெருக்கத்தில் சிவகாமி உட்கார்ந்திருந்தாள், தலை நிறைய பூவும் வாய் நிறைய சிவப்புமாக.

இவனைப் பார்த்து சண்முகம் ‘வா’ என்கிற பாவனையில் தலையாட்டினான்.

சிவகாமியின் வீடு பாதி இடிந்து விழுந்திருந்தது.

“ராத்திரி திடீர்னு வீடு விழுந்துடுச்சுப்பா. இவளுக்கு கைல லேசா அடி பட்டுக்கு. குழந்தைகளுக்கு ஏதும் ஆகல. நீ இங்க இருந்து பார்த்துக்க. இவள் கூட்டிட்டு நான் ஆஸ்பத்திரி வரைக்கும் போய்ட்டு வர்றேன். என்ன? மேஸ்திரி வருவாரு. அவர்கிட்ட வ்ஷ

இவன் திகிலூட்டிய எரிய விட்டான். அவள் திரும்பி இவனைப்பார்த்து, பிறகு எழுந்து வந்து இவன் அருகில் உட்கார்ந்தாள்.

“என்ன தம்பி, பேசாம உட்கார்ந்திருக்கிங்க? உங்களுக்கு உறக்கம் வந்தா படுங்க. யார் வந்து எத கொண்டு போகப் போறாங்க. படுங்க தம்பி.”

“இருக்கட்டும்.” பீடியை இழுத்தான். சிவகாமி எதை எதையோ பேசிக்கொண்டிருந்தாள். இவன் தலையை மட்டும் அவள் சொல்வதைக் கேட்கும் தொனியில் ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான். தொலைவில் யாரோ வருவது தெரிந்தது. சிவகாமி பேச்சை நிறுத்திப் பார்த்தான். சண்முகம், ‘இவர் எதுக்கு திடீர்னு வரா?’ எழுந்து கேட்டபடி போனான்.

“என்னங்க திடீர்னு?” அருகே போனவள், “என்ன யிது சட்டைல! ஐயோ! என்ன ஒரே ரத்தமா இருக்கு?” அலரலாய்க் கேட்டாள். சம்பத் சண்முகத்திடம் ஓடிவந்தான்.

“என்னங்க? என்னாச்சு?” சண்முகம் மௌனமாய்க் கட்டிலில் வந்து உட்கார்ந்தான். சிவகாமி மிகவும் பதட்டப்படுவது தெரிந்தது. சற்று முன்பார்த்த முகமும், இந்த முகமும் வேறு வேறாய்த் தெரிந்தது சம்பத்திற்கு.

சிவகாமி சம்பத்தை அழைத்து, “நீ போய் வீட்ல என்ன நடந்ததுன்னு பார்த்துட்டு வா தம்பி,” என்றாள். சம்பத் வீட்டை நோக்கி வேக

மாய் நடை போட்டான். வாசலில் கலா நின்றிருந்தாள். தலை, முகம் எல்லாம் ரத்தமாக இருந்தது.

“என்னங்க?” பதிலில்லை. சம்பத் வீட்டைப் பார்த்தான். கதவு சாத்தியிருந்தது. “என்னாச்சு. அவர் அடிச்சாரா?”

“.....” “கேக்கறேன் இல்ல?” ‘ஆமாம்’ என்னும் குறிப்பில் தலையாட்டினாள். “எதுக்கு அடிச்சாரு? சரி, வீட்ல முனு ஆம்பளைங்க இருக்காங்க இல்ல? இப்படி அடிக் கற வரைக்கும் என்ன பண்ணிக் கிட்டிருந்தாங்க?”

“இப்ப எதுக்கு நீ கத்தற?” “கத்தல. கேக்கறேன்.” “நீ ஒன்னும் கேக்க வேண்டாம். கதல தட்டி ரும்ல அல மாரியில என்னோட பர்ஸ் இருக்கு. எடுத்துக் கொடுக்கச் சொல்லு. ப்ளீஸ்.” குளிரில் கைகளைக் குறுக்கே கட்டி, குளித்துவிட்டு ஈரத்துணியோடு நிற்பது மாதிரி நின்றிருந்தாள்.

விடிய விடிய, கூட இருந்து, முதல் வண்டிக்கு அவளை ஏற்றிவிட்டு வந்தான். யாராவது இவளை இந்தக் கோலத்தில் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? சம்பத்திற்கு அவள் போனது ஒரு மாதிரி இருந்

www.padiappakam.com

சொந்த நாட்டுப் பெருமை
என்பது ஆதிவாசித்தனத்தின்
நவீன வடிவம்.

—ராபர்ட் ஷ்நாயெர்சன்

www.padiappakam.com

தது. நேராக சம்பத் சிவகாமி
யின் வீட்டிற்குத்தான் வந்
தான். கடைசிவரை கலா ஒன்
றும் சொல்லாததை சிவகாமி
யிடம் சொன்னான். சண்முகம்
ஒரு வாரம் யாரிடமும் எதுவும்
பேசவில்லை. வீட்டிற்கும்
போகவில்லை. சிவகாமி வீட்
டிலேயே தங்கினான்.

ஒருநாள் வெளியே போய்
வந்தவன் சம்பத்தை அழைத்
தான்.

“ஏம்பா, நான் எது
சொன்னாலும் செய்வியா?”

“என்னங்க இப்படி...”

“ப்ச்... கேட்டதுக்கு
சொல்லு.”

“ம்ம்...”

“என்ன?”

“செய்யறேன்னு சொன்
னேங்க.”

சிவகாமி சாப்பாட்டைக்
கொண்டு வந்து சண்முகத்தின்
முன் வைத்து விட்டு சுவரில்
சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

சண்முகம் சாப்பிடத் துவங்
கினான்.

“என்ன பிரச்சினை உங்க
ளுக்கு?”

பொதுவாய்க் கேட்பது

மாதுரி கேட்டாள்.

சண்முகம் நிமிர்ந்து சிவகாமி
யைப் பார்த்தான். பிறகு சம்
பத்தைப் பார்த்தான். குனிந்து
சாப்பாட்டுத் தட்டைப் பார்த்
தபடி இருந்தவன், நிமிர்ந்து
சிவகாமியிடம் சொன்னான்:

“அவளை விவாகரத்து
செய்யப் போறேன்.”

சிவகாமி உடனே ஒன்றும்
பேசவில்லை.

நீண்ட நேரத்திற்குப் பின்
கேட்டாள்:

“அவங்களாலே உங்களுக்கு
என்ன கஷ்டம்?”

அவள் ஏதாவது கேட்பாளா
என்று எதிர்பார்த்திருந்தவன்
போல் சொன்னான்:

“பிடிக்கல.”

“பிடிக்கவன்னா எப்படி?”

சம்பத் இவர்கள் இருவ
ரின் பேச்சையும் கவனித்தபடி
உட்கார்ந்திருந்தான்.

“எனக்கு அவ துரோகம்
பண்ணா?”

“துரோகமா? என்னது?”

“இங்கப் பாரு, எல்லாத்
தையும் உங்கிட்ட சொல்ல
னும்னு அவசியமில்லை. நான்
அவளுக்கு நோட்டீஸ் அனுப
பிட்டேன். எப்போன்னு தெரி
யல. ஒரு நாள் வரச் சொல்லு
வாங்க.”

பேசிக் கொண்டிருந்தவன்
சம்பத் பக்கம் திரும்பி, “இங்
கப் பாருப்பா. அன்னைக்கு
நீதான் சாட்சி சொல்லற,” என்
றான்.

சிவகாமியும், சம்பத்தும்
சண்முகத்தைப் பார்த்தபடி
இருந்தனர்.

“என்னன்னு சொல்லனும்?”
சம்பத் கேட்டான்.

“அவ இன்னொருத்தங்கூட இருந்தத பார்த்தேன்னு.”

“உங்களுக்கு என்ன பைத்தியம் புடிச்சிருக்கா? எதுக்காக அவங்கள் இப்படி பத்து பேருக்கு முன்னாடி அசிங்கப்படுத்துறீங்க?” சிவகாமி அதட்டலாய்க் கேட்டாள்.

“யாரு, நானா? நான் அவளை அசிங்கப்படுத்துறேனா? அவதான்டி என்னை அசிங்கப்படுத்திட்டா.”

“அவங்க உங்களுக்கு என்ன செய்தாங்க?”

“கர்ப்பமா இருக்காளாம்.”
சிவகாமியின் முகத்தில் வெளிச்சம். சம்பத்திற்கு

உடம்பு முழுதும் எதோ படர்வது போல் சந்தோஷமாய் இருந்தது. சட்டென்று சாட்சி சொல்வது பற்றி யோசித்தான்.

“சம்பத்து, உனக்கு எது வேணும்னாலும் கேளு. தர்றேன். இந்த உதவிய மட்டும் நீ செய்.”

சண்முகம் சம்பத்தை அலைக்கழித்தான்.

சிவகாமி குறுக்கிட்டாள்: “ரொம்ப நாளா குழந்த இல்லாம இருந்தவங்க இப்ப குழந்த உருவாயிருக்கிறது சந்தோஷம் தானேங்க.”

“உன் ஜாதி புத்தி உன்னை விட்டுப் போகல பாத்தியாடி? எவங்கூடயாவது படுத்து குழந்தய வாங்கிக்கிட்டா நான் பொறுப்பா அதுக்கு?”

“எதுக்கு நாக்குல நரம்

பில்லாம இப்படி பேசறீங்க?”
சிவகாமி மிகவும் அருவறுப்பாய் சண்முகத்திடம் கேட்டாள்.

“உனக்கு ரெண்டு குழந்த பிறந்த பிறகு நான் ஆபரேஷன் செய்துகிட்டேன்ல. அப்புறம்தானே எனக்கும் அவளுக்கும் கல்யாணமாச்சு. என்ன அப்புறந்தான ஆச்சு? ஏன்டி பேசாம் இருக்கே?”

சம்பத்தை யரோ வெற்று உடம்பில் சாட்டையால் அடிப்பது மாதிரி சண்முகத்தின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் வந்து விழுந்தது.

ஆனாலும் சண்முகம் தந்த கொஞ்சம் பணமும், நிலமும் குறிப்பிட்ட தினத்தில் பொய் சாட்சி சொல்ல வைத்தது.

கலா தன் தந்தையோடு கோர்ட்டிற்கு வந்திருந்தாள். சம்பத் கலாவின் முகத்தைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தான்.

விவாகரத்து முடிவான வுடன் சண்முகமும் சம்பத்தும் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

தந்தையோடு நடந்து வந்தவளுக்கு ஒரே ஒரு வ்ஷயம் மட்டும் கேள்வியாய் இருந்தது.

“குழந்தைக்குக் காரணமான இவனே எப்படி சாட்சி சொல்ல சம்மதித்தான்!” ○

○ மாதவிக் கொடியில் கவிதா சரணின் வாழ்க்கைத் தத்துவமும் படைப்பாற்றலும் புலனாகின்றன.

இவ்விதழின் தலையாய அம்சமாக எனக்குத் தோன்றுவது, கண்ணதாசனின் இறுதி நாள் உணர்வுகள் பற்றிய இராம.கண்ணப்பனின் நினைவலைகள்.

'கவிதைக்கும் வறுமையுண்டோ' சந்த நயம் கொஞ்சம், கருத்து நயம் விஞ்சம் அழகிய படைப்பு. தி. க. சி. நெல்லை-6

○ காடு பற்றி கண்ணதாசன் அவர்கள் எழுதியது மனத்தைத் தொட்டது. ஆற்றிவு பெற்ற மனிதர்கள் வாழும் நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள அபாய நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, ஓரறிவைக் குறைத்துக்கொண்டு, காட்டிற்கே சென்று குடியேறும் எண்ணம் தோன்றுகிறது. மாதவிக் கொடி உண்மை அன்பு எவ்வளவு வலிமையானது என்பதை விளக்கியது.

தா.பிரபாகரன், அண்ணனூர்

○ இதழ் இலக்கியப் படைப்புகளை வெளியிட்டு, புதிய எழுத்தாளர்களை, அவர் தம் திறமைகளை ஊக்குவிப்பது பாராட்டுக்குரியது. வாசகர்களின் தமிழ்ப் பற்று, தமிழ் ஆர்வம் அதிகரிக்க வாய்ப்பாவது மகிழ்ச்சியையும் மன நிறைவையும் அளிக்கிறது. ஆர்.செந்தாமரை, சேலம்-1

○ இந்நாள் வரை உங்கள் பத்திரிக்கையை விரும்பிப் படித்து வருகிறேன். உங்கள் பத்திரிக்கையில் என் கவிதைகளைப் பிரசுரிக்க எண்ணி நிறைய கவிதைகளைத் தொடர்ந்து அனுப்பியும் தாங்கள் கடைக் கண்ணால்கூட அந்தக் கவிதையைப் பார்க்காதது எனக்குள் மிகப் பெரியதொரு விரக்தியை ஏற்படுத்தி உள்ளது. சு.பாசுகரன், மொளப்பாக்கம்

○ கவிதாசரண இடழ் எங்கள் சிறைக்கு, ஒரு சிறைவாசிக்குத் தவறாது அனுப்பி வருகிறீர்கள். வாழ்க்கையின் சில கட்டங்களில் வெறுமையும் மனத் தளர்ச்சியும் சூழ்ந்த போது, கவிதாசரண கண்ணதாசனின் திரைப்படக் கவிதை வரிகள் புதுமலர்ச்சியையும் புத்துணர்ச்சியையும் தோற்றுவிக்கின்றன. நான் தூக்குத் தண்டனையில் மிக நெருக்கடியான காலநிலையில் அமைதியற்று வாடிய போது, நமக்கும் கீழே உள்ளவர் கோடி நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதி

நாடு

மயக்கமா கலக்கமா? என்ற இந்தப் பாடல் வரிகள் தான் என்னை ஒரு அமைதி நிலைக்குக் கொண்டு வந்தன. கவிதாசரணில் கவிதாசரண பற்றி அவர் உதவியாளர் திரு இராமகண்ணப்பன் எழுதியது மனது ருகச் செய்து ஒரு சோகத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

தமிழுக்கு ஆரோக்கியமான ஒரு இதழ் கவிதாசரண.

ஜி.ஜெயப்பிரகாஸ், வேலூர் மத்திய சிறை

வியூகம்

வா. மு. கோமு

முரளிதரன் ஒரு விஷயத் திற்கு அழகாய் கண், காது, மூக்கு வைத்து, கேட்பவர் பிர மிக்கும்படி பேசுவான். முரளி தரனுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் சில மேனரிசங்கள் தெரியும். அவற்றில் ஒன்று, எப்பொழுதோ அவன் பார்த்த ஆங்கிலப் படத்தில் கதாநாயகன் பேசுகையில் தோளை அடிக்கடி குலுக்கிக் கொள்வதைக் கண்டு அதைப் பழகிக்கொண்டும் விட்டான். இப்பொழுதெல்லாம் முரளிதரன் பேசுகையில் அவனையறியாமலேயே அவைகள் குலுங்கும். இரண்டாவதாக தனது பின் முடியை அடிக்கடி விரல்விட்டு கோதிக் கொள்வது. ஏறத்தாழ இதை மற்றோர் முன்னிலையில் அதிகம் செய்வதில்லைதான். தனிமையில் அதை அப்படி கோதிக் கொள்வது வழக்கமாகிப் போனது. முரளிதரன் அன்று எப்போதும் போல் நண்பர்கள்

மத்தியில் பேசிக்கொண்டிருந்தான். தினமும் நண்பர்களிடையே ஏதாவதொரு பிரச்சனையைப் பற்றி அவன் தர்க்கம் புரிவது வழக்கம். அவன் பேச்சில் எப்போதும் 'தான் தான், தானே தான்' என்பது மாதிரியான அகங்காரம் இருக்கும். அவன் கிளம்பிச் சென்ற பின் அதுபற்றி நண்பர்கள் பேசுவது இதுவரை நடந்த தில்லை.

விஷய ஞானமும், நடைமுறை நிகழ்வுகளும் நிரம்பவே உணர் திருந்த முரளிதரனிடம் அன்று சபாஸ்டின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேள்வியை எழுப்பினான்.

"நான் காதல்க்கலாம் என்றிருக்கிறேன், முரளி. உனது ஆசீர்வாதம் எனக்கு வேண்டும்," என்றான்.

கூட்டத்தில் ஏழு பேர் இருந்தாலும், அவர்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு வகையில் காதலிகள் இருந்தாலும், அவர்கள் அனைவருமே கூட தங்கள் காதலை பரிசீலனை செய்து கொள்ளும் வகையில் அன்று முரளிதரனின் பேச்சு அமைந்துவிட்டது.

"அந்தப் பெண்ணின் பெயர் தெரியுமா?"

"இதோ பார் முரளி. நான் இப்போதுதான் அவளைக் கவனிக்கவே ஆரம்பித்திருக்கிறேன். அவள் பார்வை என்மீது படும் விதத்தில் ஒருவித அன்பு எனக்கு புரிபட்டமையால் நான் அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்."

“சரி, வயசு எவ்வளவு இருக்கும்?”

“இருக்கும் ஒரு பதினாறு, பதினேழு.”

“பேசாம உன் காதலை குழி தோண்டிப் புதைச்சிடு.”

“என்ன இப்படி பட்டுன்னு சொல்லிட்டே?”

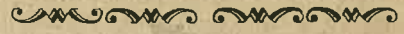
“அதான் வழி, அதான் சொன்னேன்.”

விவாதமே ‘சப்’ பென்றாகிப் போனது போல் அனைவரும் மெளனம் அனுஷ்டித்தார்கள். முரளிதரனே மீண்டும் பேச்சைத் துவக்க வேண்டி ஆயிற்று!

“பதினாறு வயசில பெண்களுக்கு இயல்பா அந்தக் காதல் எண்ணம் வர்றது சகஜம்தான். ஏன்னா, வர்ற சினிமாவுல ஒன்னுவிடாமல் ஹீரோ இருக்கான். ஹீரோ இருக்கறப்போ ஹீரோயின் வந்துடுவா. டி. வி. நிகழ்ச்சிகள்லேயும் அதே மாதிரி பின்னலிலேயே வருது. அப்ப அந்த ஏஜ்லே பொண்ணுக்கு தனக்கும் ஒருத்தன் இருந்தா எவ்ளோ அழகா இருக்கும்னு நினைக்கிற விபரீதத்துல வர்றது காதல்.”

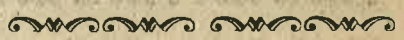
கூட்டத்தினருக்கு அவன் பேசுவது சுவாரஸ்யமாகத் தோன்றவே ஒன்றிப் போனார்கள்.

“அந்தக் கூட்டங்களல்ல ஒன்னு ரெண்டு அவன் கூட சினிமாவுக்குப் போகும். ‘ஐஸ் கிரீம்னா உசிறு தெரியுமா!’ என்கும். ‘காரம்னாலே அவர் ஜி’ங்கும். சிலது லெட்டர்லே ‘என் இதய குமாரரே! திரும்

அற்புதங்களையும் அற்பங்களையும் ஒன்றுபோலவே அரவணைத்துக் கொள்ளும் மனமே மெய்யான, வலிமையான, நலமான மனமாகும்.

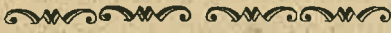
—சாமுவெல் ஜான்சன்

பிய பக்கமெல்லாம் சிரிக்கிறீரே! மனதை என்ன பாடுபடுத்துகிறீர்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமை பள்ளி விடுமுறை! வீட்டுப் பக்கம் வாருங்கள். பார்ப்பதற்குமே போல இருக்கு...’ என்றெல்லாம் எழுதிக் குடுக்கும். சிலதுகள் கையை ஆட்டும். ஃப்ளையிங் கிஸ் கட்டுக்கட்டா வீசும். இதெல்லாம் ஒரு கட்டத்தோடு சரி. உயிருக்கு உயிராய் விரும்பித் தொலைத்ததுகள் எல்லாம் காலேஜ் படி மிதித்ததும், கொஞ்சமாய் ஆங்கில அறிவு கலந்ததும் ரூட் மாறி ‘இப்படி எல்லாம் நானா?’ அப்படின்னு அதுகளே கேட்டுக்கும். ‘வாட் எ ஷேம்?’ என விழிக்கும்.”

“கரெக்ட். இதே மாதிரி தான் எனக்கும் ஆயிடிச்சி.” இது பாடி.

“அதனால் சபாஸ்டின், நீ ஒரு இருபது வயசுக்கும் மேல வேலைக்கும் போற பொண்ணாகப் பார்த்து பொழுதை ஓட்டு. ஏன்னா, இருபதுக்குள்ள அதுகளுக்கு நிறைய அறிவு

ஒருவன் முட்டாளாயிருக்க முன் வருவதே, அறிவின் திசை நோக்கி வைக்கும் முதல் அடி.

—ஜேம்ஸ் கிப்பன்ஸ் ஹுனேகர்

தில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை.

முரளிதரன் கணிப்பில் சுமதி குடும்ப பாரம் சுமக்கும் ஒரு பெண். மற்றும் கீழே நாலைந்து தம்பிகளோ தங்கைகளோ. கூடவே ரிட்டையர் ஆன் அப்பா. அடுக்களையில் எப்போதுமான அம்மா. இவளுக்கு ஒரு கல்யாணம் நடந்து பார்த்த பின் மூச்சை மறக்கத் துடிக்கும் ஒரு பாட்டி.

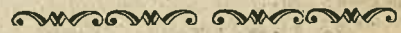
முரளிதரனுக்கு கனவுகள் வருவது அடிக்கடி நிகழும். அதாவது அவன் படுத்திருக்கும் சமயமெல்லாம். கனவில் இவனுடன் சிரித்த படி பேசித்திரியும் பறவை சுமதி. அவ்வப்போது கோபப் பார்வை. பின் இவன் மடியில் படுத்து அழுத படி 'சாரி' கேட்பாள். கனவுகளை இவனே வலுக்கட்டாயமாக அமைத்து திரைப்பட

பாணியில் காண்பது வழக்கம். வில்லன் ஒருவன் இவன் கண் முன் சுமதியின் சேலையை உரிக்க முயல்வான். இவன் கட்டப்பட்டிருப்பான். உடனே கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு வில்லன் மீது பாய்வான். முடிவில் வில்லன் பைக்கை எடுத்துக் கொண்டு தப்புவான். பின்சுமதி பாய்ந்தோடி வந்து "முரளி...முரளி" என கூறி அணைத்து முத்துவாள். மேற் கொண்டு முரளி தூங்கி விடுவான். உண்மையாய் கனவில் காட்டில் எங்காவது ஓடிச் கொண்டிருப்பான். எதுவோ துரத்துவது போல்தான் இருக்கும். ஆனால் எதுவும் துரத்தியிருக்காது.

முரளிதரன் சுமதியின் பக்கமாய் பார்வையை ஓட்டினான். அவள் பஸ் வருகிறதாவென இவனைப் பார்த்தாள். முரளிதரன் உதட்டை ஈரப்படுத்திக் கொண்டான். அருகில் சென்று பேசுவதற்கும் பயம்.

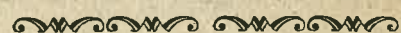
"உங்கள் பெயர்?"

"D. முரளிதரன். படிப்பு பி. காம். தற்போது ரேடியோ,

முதுமை பற்றி நீங்கள் சொல்லக்கூடிய ஒரே நல்ல விஷயம் செத்துப் போவதை விட இது தேவலை என்பதுதான்.

—ஸ்டீபன் லீகாக்—

டி. வி. முதலியவற்றை வீட்டிலேயே பழுது பார்த்துக் கொடுத்தபடி இருக்கிறேன். எனக் கொரு தம்பி. காலேஜில் வீட்டுரேச்சர் படிக்கிறான். என்னைவிட அதிகம் அம்மானிடம் ஆங்கிலம் பேசுகிறான். அப்பா காலமாகி நாட்களாகிவிட்டது. அப்பா எங்களுக்கு சொல்லிக் கொள்ளும்படி எதுவும் விட்டுப் போகவில்லை.”

“நீங்கள் அழகாக பேசுகிறீர்கள். உங்களை எனக்கு பிடிக்கிறது.”

“சந்தோஷம். இன்னும் அதிகம் பேசுவேன். உங்களுக்கு பேச்சு பிடிக்கும் போலிருக்கிறது.”

“ஆமாம். பேசுகையில் உங்கள் தோள்பட்டை அடிக்கடி உயருவது அசிங்கமாய் இருக்கிறது.”

“குறைத்துக் கொள்கிறேன். கவலைப்பட வேண்டாம், சுமதி.”

“சு. சுமதி! என் பெயர் எப்படி?”

“உங்கள் ஆபீஸ் பியூனிற்கு பத்து ரூபாய், நெய் பிஸ்கட், காபி எல்லாம் அழுது தெரிந் கொண்டது.”

“வேடிக்கையாகப் பேசுகிறீர்கள்.”

இத்தோடு முரளிதரன் சுமதிக்கும் தனக்குமான உரையாடலை முடித்துக் கொண்டான். ஏனெனில் அவனது கனவு சிந்தனையைக் கலைக்கும் விதமாய் பஸ் வந்தது! சுமதி பஸ்ஸில் ஏறியதும் ஓரத்து இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்

உண்மையான வெற்றி என்பது தோற்றுவிடுவோம் என்னும் அச்சத்தை வெற்றி கொள்வதுதான்.

டபால் ஸ்ரீனோ

டாள். எதேச்சையாய் இவனை ஒரு கணம் பார்த்தான். முரளிதரன் தனது காதலின் முதல்கட்ட வெற்றியைப் பற்றியோசித்தான்.

அடுத்த நாள் சுமதி எழுதியதாய் ஒரு அழகான மேப்லிதோ பேப்பரைக் காட்டி அனைவருக்கும் படிக்கக் கொடுத்தான். அனைவரும் “அருமை. இப்படி எழுதி இருக்கிறாளே! நீ என்ன மோடி வித்தை செய்தாய்?” எனவும் “எப்படி சாத்யம்?” எனவும் விசாரித்தார்கள். “அதான் ஐயாபாணி. இட் ஈஸ் முரளி,” என காலரை உயர்த்திய வண்ணம் விளக்கினான் இடையில்—

இவன் ஐந்து மாதங்களுக்கும் முன்பு யாரோ ரேவதி எழுதியதாய் ஒரு கடிதம் காட்டினானே, அந்த கடித விஷயமும் கையெழுத்தும் இதே போல் அல்லலா மேப்லிதோவில் இருந்ததென இருவர் பேசிக் கொண்டது அவன் காதில் விழுந்திருக்கலாம், அல்லது விழுந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லாமலும் இருந்திருக்கலாம். ○

நாற்று

மார்க்கண்டேயனைக் கூற்றுவனுடைய பாசக் கயிறு பிணைக்க வந்த போது, அவன் என்னமாய் அஞ்சி யிருப்பான்! அது அச்சம்தான் என்பது அறியப்படு முன்னரே, அவன் இறைவனிடம் சரண் பட்டுவிட்ட தும் இறைவன் அந்த அச்சத்தை எட்டி உதைத்த தும் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இல்லையேல், அந்தச் சிறுவனை அச்சமே அடித்து வீழ்த்தி யிருக்காதோ?

ஃ

வாழ்க்கை என்ற தத்துவத்திற்கு உயிர்ப்பாயும் மூல மாயும் இருப்பது ஒருவனின் மனமே.

ஃ

இதமாகவும் அற்புதமாகவும் இருப்பதனாலேயே பாவ னைகளை நேசிப்பதானால், அவற்றைவிட இதமாக வும் உன்னதமாகவும் அமையும் யதார்த்தங்களையும் நேசிக்கலாம்.

ஃ

பாவனைக்கு மௌனமே போதும். ஆனால் நடை முறைக்குச் சொற்கள் தேவைப்படுகின்றன. அச் சொற்களுக்கு அபிப்பிராயமும் தேவைப்படுகிறது.

ஃ

உலகத்தில் தவிர்க்க முடியாதவர் என்றோ தவிர்க்க முடியாதவை என்றோ ஒன்றும் இல்லை. இது மன சில் உறைத்தால் மனிதன் அடக்கமாயிருப்பான்.

ஃ

சமூகக் கட்டுக்கோப்பில் முடங்கிக்கொண்டு, அந் தஸ்து எனும் கிரீடம் தரித்துக்கொள்வதற்காக அழுக் கைச் சகித்துக் கொள்ள மறுத்தவர்கள் எல்லாம், அழுக்குப் பிண்டங்களின் ஏளனத்திற்கு ஆளாகிவிடு கிறார்கள். இத்தகையவர்கள் மரணத்திற்குப் பிறகே மகுடம் சூட்டிக்கொள்ள முடிகிறது.

ஃ

ADVERTISEMENT TARIFF

Back Cover (Black & White)	Rs. 1250/-
Cover Inside I & II each	.. 1000/-
Full Print Page	.. 750/-
Half Page	.. 400/-

Add 50 % for each additional colour
upto 3 colours.

MECHANICAL DATA

Overall Size of the Monthly: 21.5 cm X 14 cm
Print Area 17.5 cm X 10.5 cm
Printing Process: Letter Press
Material preferred: Matter to be composed &
Blocks

Your Advertisement in our Monthly is
one step forward to help spread
Creative Literature in good harmony.

சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்
சந்தாதாரர் ஆக்குங்கள்
